

IRÁNYELVEK

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2013/32/EU IRÁNYELVE

(2013. június 26.)

a nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról (átdolgozás)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 78. cikke (2) bekezdésének d) pontjára,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽¹⁾,

a Régiók Bizottságával folytatott konzultációt követően,

rendes jogalkotási eljárás keretében ⁽²⁾,

mivel:

(1) A menekültstátusz megadására és visszavonására vonatkozó tagállami eljárások minimumszabályairól szóló, 2005. december 1-jei 2005/85/EK tanácsi irányelvet ⁽³⁾ jelentősen módosítani kell. Az áttekinthetőség érdekében az irányelvet át kell dolgozni.

(2) A közös európai menekültügyi rendszert is magában foglaló közös menekültpolitika részét képezi az Európai Uniónak a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésén alapuló olyan térség fokozatos létrehozására irányuló célkitűzésének, amely nyitva áll mindazok számára, akik kényszerítő körülmények miatt jogosan keresnek védelmet az Unióban. E politikának a tagállamok közötti szolidaritás és a felelősség igazságos elosztásának elvén – ideértve annak pénzügyi vonatkozásait is – kell alapulnia.

(3) Az Európai Tanács 1999. október 15–16-i tamperei rendkívüli ülésén megállapodott abban, hogy törekszik az 1967. január 31-i New York-i jegyzőkönyvvel módosított, a menekültek jogállásáról szóló, 1951. július 28-i genfi egyezmény (a továbbiakban: a genfi egyezmény) teljes és mindenre kiterjedő alkalmazásán nyugvó közös európai menekültügyi rendszer létrehozására, ezzel megerősíti a visszaküldés tilalmának elvét, és biztosítja, hogy senkit ne küldjenek vissza olyan helyre, ahol üldöztetésnek van kitéve.

(4) A tamperei következtetések előírják, hogy a közös európai menekültügyi rendszernek rövid távon a tagállamokban a tisztességes és hatékony menekültügyi eljárások közös normáira, hosszú távon pedig az Unión belül egy közös menekültügyi eljáráshoz vezető uniós szabályokra is ki kell terjednie.

(5) A közös európai menekültügyi rendszer első szakasza a Szerződésekben meghatározott jogi aktusok – többek között a 2005/85/EK irányelv, a menekültügyi eljárásokra vonatkozó első intézkedés – elfogadásával valósult meg.

(6) Az Európai Tanács 2004. november 4-i ülésén elfogadta a Hágai Programot, amely kitűzte a szabadság, a biztonság és a jogérvényesülés területén a 2005–2010-es időszakban megvalósítandó célokat. E tekintetben a Hágai Program arra szólította fel az Európai Bizottságot, hogy zárja le az első szakasz során elfogadott jogi aktusok értékelését, valamint terjessze az Európai Parlament és a Tanács elé a közös európai menekültügyi rendszer második szakaszának jogi aktusait és intézkedéseit. A Hágai Programmal összhangban a közös európai menekültügyi rendszer létrehozása érdekében követendő cél egy közös menekültügyi eljárás és az egész Unióban érvényes, egységes jogállás kialakítása.

(7) A 2008. október 16-án elfogadott Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktumban az Európai Tanács megállapította, hogy a védelem nyújtása tekintetében továbbra is jelentős különbségek mutatkoznak a tagállamok között, ezért a Hágai Programban előírt közös európai menekültügyi rendszer befejezése céljából új kezdeményezéseket sürgetett, ideértve a közös garanciákat magában foglaló egységes menekültügyi eljárás létrehozását is.

⁽¹⁾ HL C 24., 2012.1.28., 79. o.

⁽²⁾ Az Európai Parlament 2011. április 6-i álláspontja (HL C 296. E., 2012.10.2., 184. o.) és a Tanács 2013. június 6-i álláspontja első olvasatban (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé). Az Európai Parlament 2013. június 10-i álláspontja (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé).

⁽³⁾ HL L 326., 2005.12.13., 13. o.

- (8) Az Európai Tanács 2009. december 10–11-i ülésén elfogadta a Stockholmi Programot, amely ismételt hangsúlyozta egy közös és szolidáris védelmi terület 2012-ig történő létrehozása melletti elkötelezettségét, amely terület alapja a közös menekültügyi eljárás és a nemzetközi védelemben részesülők egységes, magas védelmi normákon, valamint tisztességes és hatékony eljárásokon alapuló egységes jogállása képezi. A Stockholmi Program megerősítette, hogy a nemzetközi védelemre szorulóknak hozzáférést kell biztosítani a jogilag megbízható és hatékony menekültügyi eljárásokhoz. A Stockholmi Programmal összhangban az egyének számára – függetlenül attól, hogy nemzetközi védelem iránti kérelmüket mely tagállamban nyújtották be – ugyanolyan bánásmódot kell biztosítani az eljárási szabályok és a jogállás meghatározása tekintetében. A célkitűzés az, hogy a hasonló eseteket hasonló módon kezeljék, és az eredmény megegyező legyen.
- (9) Mozgósítani kell az Európai Menekültügyi Alap és az Európai Menekültügyi Támogatási Hivatal (EMTH) erőforrásait, hogy megfelelő támogatást nyújtsanak a közös európai menekültügyi rendszer második szakaszában előírt szabályok végrehajtására irányuló tagállami erőfeszítésekhez, különös tekintettel azon tagállamokra, amelyek nemzeti menekültügyi rendszerére – főként földrajzi elhelyezkedésük és népességi helyzetük miatt – különös nyomás nehezedik.
- (10) Ezen irányelv végrehajtása során a tagállamoknak figyelembe kell venniük az EMTH vonatkozó iránymutatásait is.
- (11) A kérelmezők nemzetközi védelem iránti igényei a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ átfogó és hatékony értékelésének biztosításához a nemzetközi védelem megadására és visszavonására alkalmazandó eljárások uniós keretétnek az egyetlen eljárás elvén kell alapulnia.
- (12) Ezen irányelv fő célkitűzése, hogy továbbfejlessze a tagállamokban a nemzetközi védelem megadására és visszavonására alkalmazott eljárások szabályait egy közös uniós menekültügyi eljárás létrehozása céljából.
- (13) A nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó eljárások szabályainak közelítése elősegíti a nemzetközi védelmet kérelmezők tagállamok közötti másodlagos mozgásának korlátozását – amennyiben az ilyen mozgást a jogi keretek között fennálló különbségek okozzák –, valamint a 2011/95/EU irányelv tagállami alkalmazására vonatkozó egységes feltételek kialakítását.
- (14) A tagállamoknak hatáskörrel kell rendelkezniük arra, hogy kedvezőbb rendelkezéseket vezessenek be vagy tartanak fenn a tagállamoktól nemzetközi védelmet kérő, harmadik országbeli állampolgárok vagy hontalan személyek tekintetében, amennyiben az ilyen kérelem alapjául az szolgál, hogy az érintett személy a 2011/95/EU irányelv értelmében nemzetközi védelemre szorulóknak minősül.
- (15) Az ezen irányelv hatálya alá tartozó személyekkel kapcsolatos bánásmód tekintetében a tagállamokat olyan nemzetközi jogi eszközökben előírt kötelezettségek terhelik, amelyeknek azok részes felei.
- (16) Elengedhetetlen, hogy valamennyi nemzetközi védelem iránti kérelemmel kapcsolatos határozatot a tények alapján, továbbá első fokon olyan hatóságok hozzák meg, amelyek személyezete a nemzetközi védelemmel kapcsolatos területen megfelelő tudással rendelkezik, vagy az ehhez szükséges képzésben részesült.
- (17) Annak érdekében, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelmek vizsgálata és a döntéshozatal objektív és pártatlan legyen, szükséges, hogy az ezen irányelvben meghatározott eljárások keretében eljáró szakemberek a vonatkozó szakmai etikai elveknek megfelelően végezzék tevékenységüket.
- (18) A tagállamoknak és a nemzetközi védelmet kérelmezőknek egyaránt az áll érdekében, hogy a megfelelő és teljes körű vizsgálat lefolytatásának sérelme nélkül a nemzetközi védelem iránti kérelmek ügyében a lehető legrövidebb időn belül határozat szülessen.
- (19) Annak érdekében, hogy az eljárás teljes időtartamát bizonyos esetekben le lehessen rövidíteni, a tagállamok számára biztosítani kell a lehetőséget, hogy nemzeti igényeiknek megfelelően egyes kérelmeket kiemelten kezeljenek és más, korábban beadott kérelmek előtt bíráljanak el, tiszteletben tartva azonban az általánosan alkalmazandó eljárási határidőket, elveket és garanciákat.
- (20) Bizonyos pontosan meghatározott körülmények esetén, amikor valamely kérelem feltehetőleg megalapozatlan, vagy súlyos aggályokat vet fel a nemzetbiztonság vagy a közrend szempontjából, a tagállamok számára biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy felgyorsíthassák a vizsgálati eljárást, többek között úgy, hogy az eljárás egyes lépéseire rövidebb, de ésszerű határidőt határoznak meg, ügyelve azonban arra, hogy a vizsgálat megfelelő és teljes körű legyen, és a kérelmező tekintetében ténylegesen érvényesüljenek az ezen irányelvben meghatározott alapelvek és biztosítékok.

(¹) HL L 337., 2011.12.20., 9. o.

- (21) Amennyiben a kérelmezőnek megfelelő indoka van, a beutazási okmányok hiánya vagy a hamis okmányok használata nem vonja automatikusan maga után a határon folytatandó eljárások vagy gyorsított eljárás alkalmazását.
- (22) Továbbá, a tagállamoknak és a kérelmezőknek egyaránt érdekében áll, hogy a nemzetközi védelmi igényeket már első fokon pontosan felismerjék. E célból a kérelmezőket – sajátos körülményeik figyelembevételével – első fokon ingyenes jogi és eljárási tájékoztatással kell ellátni. E tájékoztatásnak többek között lehetővé kell tennie, hogy a kérelmezők jobban megértsék az eljárást, így elősegítve számukra a vonatkozó kötelezettségek betartását. Aránytalan lenne megkövetelni, hogy a tagállamok kizárólag képzett ügyvédek révén biztosítsák e tájékoztatást. Ezért a tagállamoknak lehetőséget kell biztosítani arra, hogy megválasszák e tájékoztatás legmegfelelőbb módjait, például nem kormányzati szervezetek, kormányzati hatóságok szakemberei vagy speciális állami szolgáltatók révén.
- (23) A fellebbezési eljárásokban – bizonyos feltételektől függően – a kérelmezők számára a nemzeti jog által arra feljogosított személy általi ingyenes jogi segítségnyújtást és képviselést kell biztosítani. Továbbá, a kérelmezők számára az eljárás valamennyi szakaszában jogot kell biztosítani arra, hogy saját költségeikre a nemzeti jog alapján elfogadott vagy engedélyezett jogi tanácsadóval vagy egyéb tanácsadóval konzultáljanak.
- (24) A közrend fogalmába beletartozhat többek között valamely súlyos bűncselekmény elkövetése miatti büntetőítélet.
- (25) Annak érdekében, hogy a genfi egyezmény 1. cikke értelmében menekültként vagy kiegészítő védelemre jogosultként védelemre szoruló személyek pontosan azonosíthatóak legyenek, valamennyi kérelmező számára hatékony hozzáférést kell biztosítani az eljárásokhoz, az ügyük szempontjából szükséges tények bemutatása érdekében lehetővé kell tenni számukra az hatáskörrel rendelkező illetékes hatóságokkal való együttműködést, valamint és megfelelő kommunikációt, valamint és megfelelő eljárási garanciákat kell biztosítani számukra ahhoz, hogy ügyüket az eljárás valamennyi szakaszában folytathassák. A nemzetközi védelem iránti kérelmek vizsgálatára irányuló eljárásoknak továbbá a kérelmezők számára alapesetben biztosítaniuk kell legalább: az eljáró hatóság döntéséig a területen maradáshoz való jogot; az ügy bemutatásához a tolmácsolási szolgáltatáshoz való hozzáférés jogát, amennyiben a hatóságok általi meghallgatásra kerül sor; a lehetőséget az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztossága (a továbbiakban: az UNHCR) képviselőjével és a nemzetközi védelmet kérelmezők számára tanácsadást és segítséget biztosító szervezetekkel való kapcsolattartásra; a döntésről való megfelelő értesítéshez és az e döntésre vonatkozó ténybeli és jogi indokoláshoz fűződő jogot; a jogi vagy egyéb tanácsadóval folytatott konzultáció lehetőségét; az ahhoz fűződő jogot, hogy az eljárás döntő mozzanatainak jogi helyzetéről olyan nyelven kapjanak tájékoztatást, amelyet megért, vagy ésszerűen feltételezhető, hogy megért; valamint elutasító határozat esetén a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz való jogot.
- (26) A vizsgálati eljáráshoz való hatékony hozzáférés biztosítása céljából, a nemzetközi védelmet kérelmező személyekkel elsőként kapcsolatba kerülő – különösen a szárazföldi és tengeri határok felügyeletét ellátó vagy a határellenőrzést végző – tisztviselők számára releváns tájékoztatást kell adni és megfelelő képzést kell biztosítani arról, hogyan ismerjék fel és kezeljék a nemzetközi védelem iránti kérelmeket, többek között kellőképpen figyelembe véve az EMTH által kidolgozott vonatkozó iránymutatásokat. E tisztviselőknek el kell tudniuk látni az ország területén – ideértve a tagállamok határát, felségvizeit vagy tranzitónait is – tartózkodó, nemzetközi védelemért folyamodó harmadik országbeli állampolgárokat vagy hontalan személyeket a szükséges információval arra vonatkozóan, hogy hol és hogyan nyújthatnak be nemzetközi védelem iránti kérelmet. Amennyiben az említett személyek a tagállam felségvizein tartózkodnak, a szárazföldre kell szállítani őket, és ezen irányelvvel összhangban el kell bírálni kérelmüket.
- (27) Tekintettel arra, hogy azok a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek, akik kifejezték azon kívánságukat, hogy nemzetközi védelem iránt folyamodjanak, nemzetközi védelmet kérelmezőknek tekintendők, meg kell felelniük az ezen irányelvben és a nemzetközi védelmet kérelmezők befogadására vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 2013/33/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvben ⁽¹⁾ meghatározott kötelezettségeknek, és élvezniük kell az ezen irányelvekben meghatározott jogokat. Ennek érdekében a tagállamoknak a lehető legkorábban nyilvántartásba kell venniük a tény, hogy e személyek nemzetközi védelem kérelmezői.
- (28) A vizsgálati eljárás határátkelőhelyeken és őrizeti létesítményekben történő igénybevételének megkönnyítése érdekében információkat kell biztosítani a nemzetközi védelem kérelmezésének lehetőségéről. A tolmácsolás megszervezése révén biztosítani kell a szükséges alapvető kommunikációt ahhoz, hogy a hatáskörrel rendelkező hatóságok megérthessék, ha az egyének nemzetközi védelmet kívánnak kérelmezni.
- (29) Egyes kérelmezőknek különleges eljárási garanciákra lehet szükségük, például életkoruk, nemük, szexuális irányultságuk, nemi identitásuk, fogyatékosságuk, súlyos betegségek, mentális zavarai vagy az általuk elszenvedett

⁽¹⁾ Lásd e Hivatalos Lap 96 oldalát.

- kínzás, nemi erőszak vagy bármely egyéb súlyos pszichikai, fizikai vagy szexuális erőszak következményei miatt. A tagállamoknak törekedniük kell arra, hogy a különleges eljárási garanciákat igénylő kérelmezőket még az elsőfokú határozathozatal előtt beazonosítsák. Ezen kérelmezők számára megfelelő támogatást – többek között elegendő időt – kell biztosítani az eljárásokhoz való hatékony hozzáférésük szükséges feltételeinek megteremtése érdekében, valamint a nemzetközi védelem iránti kérelmük alátámasztására szolgáló körülmények bemutatásához.
- (30) Amennyiben valamely, különleges eljárási garanciákat igénylő kérelmezőnek gyorsított vagy a határon lefolytatandó eljárás keretében nem lehet megfelelő támogatást biztosítani, a kérelmezőt fel kell menteni ezen eljárások alól. Az ilyen, a gyorsított vagy a határon lefolytatandó eljárások alkalmazását esetlegesen kizáró különleges eljárási garanciák egyúttal azt is jelentik, hogy a kérelmező számára – amennyiben a fellebbezése nem automatikusan felfüggesztő hatályú – további biztosítékokat kell nyújtani annak érdekében, hogy a jogorvoslat az ő egyedi esetében is hatékony legyen.
- (31) A kínzás vagy egyéb súlyos testi és pszichikai erőszakos cselekmény – ideértve a nemi alapú erőszakot is – tüneteinek és jeleinek az ezen irányelvben foglalt eljárásokban történő feltárásával és dokumentálásával foglalkozó nemzeti intézkedéseket többek között a kínzás és más kegyetlen, embertelen vagy megalázó büntetések vagy bánásmód hatékony kivizsgálásáról és dokumentálásáról szóló iránymutatásra (az isztambuli jegyzőkönyv) lehet alapozni.
- (32) A nő és férfi kérelmezők közötti tényleges egyenlőség biztosítása céljából a vizsgálati eljárásokat nemek szerint kell differenciálni. A személyes meghallgatásokat különösen olyan formában kell megszervezni, amely mind a nő, mind a férfi kérelmezők számára lehetővé teszi, hogy beszámolhassanak a korábbi nemi alapú üldöztetésük során átélt megpróbáltatásaikról. A nemekkel kapcsolatos igények összetettségét kellőképpen figyelembe kell venni a biztonságos harmadik ország, a biztonságos származási ország, illetve az ismételt kérelem elvén alapuló eljárásokban.
- (33) Ezen irányelv végrehajtása során a tagállamoknak elsődlegesen a gyermek mindenképp felett álló érdekét kell szem előtt tartaniuk, az Európai Unió Alapjogi Chartájával (Charta) és az Egyesült Nemzetek 1989-es gyermekjogi egyezményével összhangban. A gyermek mindenképp felett álló érdekének mérlegelésekor a tagállamoknak többek között kellő figyelmet kell fordítaniuk a gyermek jólétére és szociális fejlődésére, beleértve a gyermek háttérét is.
- (34) A nemzetközi védelmi igények vizsgálatára alkalmazott eljárásoknak lehetővé kell tenniük, hogy a hatáskörrel rendelkező hatóságok elvégezhessék a nemzetközi védelem iránti kérelmek alapos vizsgálatát.
- (35) Amennyiben a kérelem feldolgozásának keretében a tagállamok a kérelmező átvizsgálásához folyamodnak, az átvizsgálást a kérelmezővel megegyező nemű személynek kell végeznie. Ez azonban nem érinti a nemzeti jog alapján biztonsági okokból végzett motozást.
- (36) Abban az esetben, ha a kérelmező új bizonyítékot vagy érvet nem tartalmazó ismételt kérelmet nyújt be, aránytalan volna arra kötelezni a tagállamokat, hogy egy új, teljes körű vizsgálati eljárást folytassanak le. Ezekben az esetekben a tagállamoknak lehetőséget kell adni arra, hogy a *res judicata* elvvel összhangban egy kérelmet elfogadhatóság hiányában elutasítsanak.
- (37) Amennyiben a kérelem érdemét érintő időben történő meghallgatás lefolytatásában az eljáró hatóság személyzetén kívül valamely más hatóság személyzete is részt vesz, az „időben” kifejezést a 31. cikkben meghatározott határidők fényében kell értelmezni.
- (38) Számos nemzetközi védelem iránti kérelmet a kérelmező belépésére irányuló döntést megelőzően a tagállamok határain vagy tranzitónáiban nyújtanak be. A tagállamoknak képeseknek kell lenniük arra, hogy olyan elfogadhatósági és/vagy érdemi vizsgálati eljárásokat biztosítsanak, amelyek jól meghatározott feltételek mellett lehetővé tennék a kérelmek e helyszíneken történő elbírálását.
- (39) Annak meghatározásakor, hogy a kérelmező származási országában bizonytalan-e a helyzet, a tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy megfelelő forrásokból – így például az EMTH-tól, az UNHCR-től, az Európa Tanácstól vagy egyéb releváns nemzetközi szervezetektől – pontos és naprakész információkat kapjanak. A tagállamoknak arról is gondoskodniuk kell, hogy az eljárás lezárásának bármilyen okból történő elhalasztása a 2011/95/EU irányelvben és a Charta 41. cikkében előírt kötelezettségeiknek teljeskörűen megfeleljen, és ne sértse az ezen irányelv által az eljárások hatékonyságának és tisztességességének biztosítása érdekében előírt rendelkezéseket.
- (40) A nemzetközi védelem iránti kérelmek megalapozottságának vizsgálatakor a fő szempont a kérelmező biztonsága a származási országban. Amennyiben egy harmadik ország biztonságos származási országnak tekinthető, a tagállamok azt biztonságosnak nyilváníthatják, és egy adott kérelmező vonatkozásában feltételezhetik annak biztonságát, kivéve, ha a kérelmező ennek ellentmondó jelekre hívja fel a figyelmet.

- (41) Tekintettel a harmadik országok állampolgárainak és hontalan személyeknek nemzetközivédelemre jogosult személyként való elismerésének terén elért harmonizálás szintjére, közös feltételeket kell meghatározni a harmadik országoknak biztonságos származási országgá nyilvánítására vonatkozóan.
- (42) Egy harmadik országnak az ezen irányelv céljából való biztonságos származási országgá nyilvánítása nem jelent teljes garanciát azon ország állampolgárainak biztonságára nézve. A minősítés alapjául szolgáló értékelés természeténél fogva csak az adott országban fennálló általános polgári, jogi és politikai körülményeket, valamint azt tudja figyelembe venni, hogy az üldöztetésért, kínzásért vagy embertelen és megalázó bánásmódért vagy büntetésért felelős személyeket felelősségre vonják-e a gyakorlatban, ha megállapítják a felelősségüket az adott országban. Ezért fontos, hogy amennyiben egy kérelmező aláírta, hogy érvényes okok alapján az az ország az ő adott körülményei között nem tekinthető biztonságosnak, az ország biztonságossá nyilvánítását a továbbiakban az ő esete vonatkozásában nem lehet relevánsnak tekinteni.
- (43) A tagállamok minden kérelmet érdemben vizsgálnak meg, azaz értékeli, hogy a szóban forgó kérelmező a 2011/95/EU irányelvvel összhangban jogosult-e nemzetközi védelemre, kivéve, ha ezen irányelv másként rendelkezik, különösen, ha ésszerűen feltételezhető, hogy egy másik ország elvégzi a vizsgálatot, vagy megfelelő védelmet nyújt. A tagállamok különösen akkor nem kötelesek elvégezni a nemzetközi védelem iránti kérelem érdemi értékelését, amennyiben az első menedékjogot nyújtó ország a kérelmezőnek menekült jogállást, vagy egyéb megfelelő védelmet biztosított, és a kérelmezőt ez az ország visszafogadja.
- (44) A tagállamok nem kötelezhetőek a nemzetközi védelem iránti kérelem érdemi elbírálására, ha a kérelmezőről – a nemzeti jog által meghatározottak szerint egy harmadik országhoz fűződő elégséges kapcsolata alapján – ésszerűen feltételezhető, hogy abban a harmadik országban védelmet kérhet, továbbá megalapozottan vélhető, hogy a szóban forgó ország be- vagy visszafogadja a kérelmezőt. A tagállamok ez alapján kizárólag akkor járhatnak el, ha ez a kérelmező az érintett harmadik országban biztonságban lenne. A kérelmezők másodlagos mozgásának elkerülése érdekében a tagállamoknak közös elveket kell kidolgozniuk a harmadik országok biztonságának tekintésére vagy nyilvánítására vonatkozóan.
- (45) Továbbá, egyes, különösen magas szintű emberi jogi és menekültvédelmi előírásokat követő, európai harmadik országok tekintetében a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy az ilyen európai harmadik országból a területükre belépő kérelmezők esetében a nemzetközi védelem iránti kérelmeket ne, vagy ne teljes egészében kelljen megvizsgálniuk.
- (46) Amennyiben a tagállamok a biztonságos ország fogalmát eseti alapon alkalmazzák, vagy a biztonságos országokat tartalmazó listákat állítanak össze, figyelembe kell venniük többek között az Európai Menekültügyi Támogatási Hivatal létrehozásáról szóló, 2010. május 19-i 439/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletben⁽¹⁾ említett iránymutatásokat és operatív kézikönyveket és a származási országokra vonatkozó információkat és tevékenységeket, ideértve az EMTH származási országokról szóló jelentéseivel kapcsolatos módszertant; valamint az UNHCR vonatkozó iránymutatásait.
- (47) A biztonságos származási ország és a biztonságos harmadik ország, valamint a biztonságos európai harmadik ország fogalmának tagállami alkalmazásával kapcsolatos rendszeres információcsere, valamint az e fogalmak tagállamok általi alkalmazásának Bizottság általi rendszeres felülvizsgálata elősegítésének, továbbá a jövőben lehetséges további harmonizáció előkészítésének az érdekében a tagállamoknak értesíteniük kell vagy időszakosan tájékoztatniuk kell a Bizottságot azon harmadik országokról, amelyekre e fogalmakat alkalmazzák. A Bizottságnak rendszeresen tájékoztatnia kell az Európai Parlamentet a felülvizsgálatai eredményéről.
- (48) A biztonságos ország fogalmának naprakész információkon alapuló és helyes alkalmazása érdekében a tagállamoknak több forrásból – ideértve különösen a többi tagállamot, az EMTH-t, az UNHCR-t, az Európa Tanácsot és egyéb releváns nemzetközi szervezeteket – származó információk alapján rendszeresen felül kell vizsgálniuk az ezen országokban fennálló helyzetet. Amennyiben a tagállamoknak tudomására jut, hogy egy általuk addig biztonságosként besorolt országban az emberi jogi helyzet jelentősen megváltozott, gondoskodniuk kell arról, hogy ezt a helyzetet mihamarabb megvizsgálják, és ha szükséges, felülvizsgálják az ország biztonságos országgént való besorolását.
- (49) A menekült jogállás vagy kiegészítő védelmi jogállás visszavonása tekintetében a tagállamok biztosítják, hogy a nemzetközi védelmet élvező személyeket megfelelően tájékoztatják jogállásuk esetleges újbóli megvizsgálásáról, és lehetővé teszik számukra észrevételeik benyújtását, mielőtt a hatóságok meghozzák kellően indokolt határozatukat a jogállás visszavonásáról.
- (50) Az uniós jog egyik alapelvét tükrözi, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelmekkel, az eljárás megszüntetését követően a kérelem ismételt vizsgálatának megtagadásával kapcsolatos határozatok, valamint a menekült jogállás vagy a kiegészítő védelmi jogállás visszavonásával kapcsolatos határozatok bíróság előtti hatékony jogorvoslat tárgyát képezik.

⁽¹⁾ HL L 132., 2010.5.29., 11. o.

- (51) Az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 72. cikkének megfelelően ez az irányelv nem érinti a közrend fenntartásával, illetve a belbiztonság megőrzésével kapcsolatos tagállami hatáskörök gyakorlását.
- (52) A tagállamok által ezen irányelv alapján végzett személyesadat-feldolgozás tekintetében a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 1995. október 24-i 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽¹⁾ az irányadó.
- (53) Ez az irányelv nem érinti az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és a tanácsi rendelet ⁽²⁾ hatálya alá tartozó, tagállamok közötti eljárásokat.
- (54) Ezen irányelvet alkalmazni kell a 604/2013/EU rendelet hatálya alá tartozó kérelmezőkre, a dublini rendelet rendelkezései mellett és azok sérelme nélkül.
- (55) Ezen irányelv végrehajtását rendszeres időközönként értékelni kell.
- (56) Mivel ezen irányelv célját, nevezetesen a nemzetközi védelem megadása és visszavonása közös eljárásainak kidolgozását a tagállamok nem tudják kellőképpen megvalósítani, és ezért az ezen irányelv terjedelme és hatásai miatt az uniós szinten jobban megvalósítható, az Unió az Európai Unióról szóló szerződés (EUSZ) 5. cikkében megállapított szubszidiaritás elvének megfelelően intézkedéseket hozhat. Az e cikkben megállapított arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az e cél eléréséhez szükséges mértéket.
- (57) A tagállamoknak és a Bizottságnak a magyarázó dokumentumokról szóló, 2011. szeptember 28-i együttes politikai nyilatkozatával ⁽³⁾ összhangban a tagállamok vállalták, hogy az átvittet intézkedéseikről szóló értesítéshez indokolt esetben egy vagy több olyan dokumentumot mellékelnek, amely megmagyarázza az irányelv elemei és az azt átvittet nemzeti jogi eszközök megfelelő részei közötti kapcsolatot. Ezen irányelv tekintetében a jogalkotó úgy ítéli meg, hogy indokolt ilyen dokumentumok átadása.
- (58) Az EUSZ-hez és az EUMSZ-hez csatolt, az Egyesült Királyságnak és Írországnak a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében fennálló helyzetéről szóló (21.) jegyzőkönyv 1. és 2. cikke, valamint 4a. cikkének (1) bekezdése értelmében, továbbá az említett jegyzőkönyv 4. cikkének sérelme nélkül, az Egyesült Királyság és Írország nem vesz részt ezen irányelv elfogadásában, az rájuk nézve nem kötelező és nem alkalmazandó.
- (59) Az EUSZ-hez és az EUMSZ-hez csatolt, Dánia helyzetéről szóló (22.) jegyzőkönyv 1. és 2. cikkével összhangban Dánia nem vesz részt e határozat elfogadásában, az rá nézve nem kötelező és nem alkalmazandó.
- (60) Ez az irányelv tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és szem előtt tartja a Charta által elismert elveket. Ezen irányelv biztosítani kívánja különösen az emberi méltóság teljes mértékű tiszteletben tartását, és elő kívánja mozdítani a Charta 1., 4., 18., 19., 21., 23., 24. és 47. cikkének alkalmazását, és ennek megfelelően kell végrehajtani.
- (61) Az irányelv nemzeti jogba történő átültetésére vonatkozó kötelezettség csak azokat a rendelkezéseket érinti, amelyek tartalma a 2005/85/EK irányelvhez képest jelentősen módosult. A változatlan rendelkezések átültetésére vonatkozó kötelezettség az említett irányelvből következik.
- (62) Ez az irányelv nem érinti a nemzeti jogba történő átültetésére vonatkozó, a 2005/85/EK irányelv II. melléklete B. részében meghatározott határidőkkel kapcsolatos tagállami kötelezettségeket,

ELFOGADTÁK EZT AZ IRÁNYELVET:

I. FEJEZET

ÁLTALÁNOS RENDELKEZÉSEK

1. cikk

Célkitűzés

Ennek az irányelvnek a célja a tagállamokban a 2011/95/EU irányelv szerinti nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárások megállapítása.

2. cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában:

- a) „genfi egyezmény”: a menekültek helyzetére vonatkozó, az 1967. január 31-i New York-i jegyzőkönyvvel módosított 1951. július 28-i egyezmény;

⁽¹⁾ HL L 281., 1995.11.23., 31. o.

⁽²⁾ Lásd e Hivatalos Lap 31. oldalát.

⁽³⁾ HL C 369., 2011.12.17., 14. o.

- b) „nemzetközi védelem iránti kérelem” vagy „kérelem”: harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy által valamely tagállamnál előterjesztett olyan védelem iránti kérelem, amely menekült jogállás vagy kiegészítő védelmi jogállás kérelmezéseként értelmezhető, és amelynek kapcsán a kérelmező nem kéri kifejezetten egy más jellegű, a 2011/95/EU irányelv hatálya alá nem tartozó olyan védelem biztosítását, amelynek megadását külön kell kérelmezni;
- c) „kérelmező”: harmadik ország olyan állampolgára, vagy olyan hontalan személy, aki nemzetközi védelemért folyamodott, és kérelme ügyében még nem hoztak jogerős határozatot;
- d) „különleges eljárási garanciákat igénylő kérelmező”: olyan kérelmező, aki egyéni körülményei miatt csak korlátozott mértékben tudja élvezni az ezen irányelv értelmében őt megillető jogokat, és korlátozott mértékben tudja teljesíteni az ezen irányelv alapján rá háruló kötelezettségeket;
- e) „jogerős határozat”: döntés arról, hogy a harmadik ország állampolgára, vagy a hontalan személy részére a menedékjogot vagy kiegészítő védelmet a 2011/95/EU irányelv alapján megadják-e, és amely ellen a továbbiakban az ezen irányelv V. fejezetében biztosított jogorvoslatnak nincs helye, tekintet nélkül arra, hogy ez a jogorvoslat a kérelmező számára lehetővé teszi-e az érintett tagállam területén maradást mindaddig, amíg kérelmét el nem bírálták;
- f) „eljáró hatóság”: kvázi bírói testület vagy közigazgatási szerv, amely a tagállamban a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálására és annak tárgyában elsőfokú határozat meghozatalára hatáskörrel rendelkezik;
- g) „menekült”: harmadik ország olyan állampolgára, vagy olyan hontalan személy, aki megfelel a 2011/95/EU irányelv 2. cikke d) pontjában meghatározott követelményeknek;
- h) „kiegészítő védelemre jogosult személy”: olyan harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy, aki teljesíti a 2011/95/EU irányelv 2. cikke f) pontjának követelményeit;
- i) „nemzetközi védelem”: a j) és k) pontban meghatározott menekült vagy kiegészítő védelemre jogosult jogállás;
- j) „menekült jogállás”: egy harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy menekültként való elismerése valamely tagállam részéről;
- k) „kiegészítő védelmi jogállás”: egy harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy kiegészítő védelemre jogosult személyként való elismerése valamely tagállam részéről;
- l) „kiskorú”: egy 18. életévét be nem töltött harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy;
- m) „kísérő nélküli kiskorú”: a 2011/95/EU irányelv 2. cikke (l) bekezdésében meghatározott kísérő nélküli kiskorú;
- n) „képviselő”: az a személy vagy szervezet, akit vagy amelyet a hatáskörrel rendelkező testületek a kísérő nélküli kiskorúnak az ezen irányelvben előírt eljárások során történő támogatására és képviseletére jelölnek ki azzal a céllal, hogy biztosítsa a gyermek mindenek felett álló érdekét, valamint szükség esetén jognyilatkozatot tegyen a kiskorú nevében. Ha szervezetet jelölnek ki képviselőnek, annak ki kell jelölnie egy a képviselőnek a kísérő nélküli kiskorú felé ezen irányelv alapján fennálló feladatait ellátó személyt;
- o) „a nemzetközi védelem visszavonása”: az illetékes hatáskörrel rendelkező hatóságnak azon határozata, amellyel valamely személy menekült jogállását vagy kiegészítő védelmi jogállását a 2011/95/EU irányelv értelmében visszavonja, megszünteti, vagy megújítását elutasítja;
- p) „a tagállamban való maradás”: azon tagállam területén – ideértve annak határát és tranzitjónait is – való maradás, amelyben nemzetközi védelemért folyamodtak, vagy a kérelmet vizsgálják;
- q) „ismételt kérelem”: a korábbi nemzetközi védelem iránti kérelem ügyében hozott jogerős határozat után benyújtott további kérelem, ideértve azon eseteket is, amikor a kérelmező kifejezetten visszavonta a kérelmét, valamint azon eseteket is, amikor az eljáró hatóság a 28. cikk (1) bekezdésével összhangban a kérelem hallgatólagos visszavonása miatt azt elutasította.

3. cikk

Hatály

(1) Ezen irányelvet a tagállamok területén, ideértve a határon, a felségvizeken vagy a tranzitjónákban benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelemre és a nemzetközi védelem visszavonására kell alkalmazni.

(2) Ez az irányelv nem alkalmazható a tagállamok képviseleihez benyújtott diplomáciai vagy területi menedékjog iránti kérelmekre.

(3) A tagállamok jogosultak ezen irányelv rendelkezéseit olyan eljárásokban is alkalmazni, amelyekben a 2011/95/EU irányelv hatályán kívül eső másfajta nemzetközi védelem iránti kérelmeket bírálnak el.

4. cikk

Hatáskörrel rendelkező hatóságok

(1) A tagállamok valamennyi eljárásra kijelölnek egy eljáró hatóságot, amely ezen irányelv rendelkezései szerint felelős a kérelmek megfelelő vizsgálatáért. A tagállamok biztosítják, hogy a fenti hatóság megfelelő eszközökkel – ideértve kellő számú szakszeméllyel – rendelkezzen ahhoz, hogy ezen irányelvvel összhangban elláthassa feladatait.

(2) A tagállamok előírhatják, hogy az (1) bekezdésben említett hatóságtól eltérő hatóság felelős, amennyiben:

a) a 604/2013/EU rendelet alapján bírálják el az eseteket; és

b) a 43. cikkben előírt eljárás keretében a belépési engedély megadására vagy megtagadására kerül sor, az abban meghatározott feltételekre is figyelemmel, valamint az eljáró hatóság indoklással ellátott véleménye alapján.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben említett eljáró hatóság megfelelően képzett személyzettel rendelkezzen. E célból a tagállamok megfelelő képzést biztosítanak, amely tartalmazza a 439/2010/EU rendelet 6. cikke (4) bekezdésének a)–e) pontjában felsorolt elemeket. A tagállamok az Európai Menekültügyi Támogatási Hivatal (EMTH) által szervezett és kifejlesztett, releváns képzést is figyelembe veszik. Az ezen irányelv alapján a kérelmezők meghallgatását végző személyeknek általánosságban ismerniük kell azokat a problémákat, amelyek hátrányosan befolyásolhatják a kérelmezőnek a meghallgatásban történő részvételre való képességét, például fel kell tudniuk ismerni a kérelmező esetleges korábbi kínzására utaló jeleket.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben a (2) bekezdés rendelkezéseivel összhangban kijelölnek egy hatóságot, úgy e hatóság személyzete az ezen irányelv végrehajtása során teljesítendő feladatokhoz megfelelő ismeretekkel rendelkezzen, illetve részesüljön az azokhoz szükséges képzésben.

(5) Amennyiben egy tagállam területén másik tagállam határ-ellenőrzést vagy bevándorlás-ellenőrzést végző hatóságainál folyamodnak nemzetközi védelemért, azzal azon tagállam foglalkozik, amelynek területén a nemzetközi védelemért folyamodtak.

5. cikk

Kedvezőbb rendelkezések

A tagállamok a nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó eljárások tekintetében kedvezőbb szabályozást léptethetnek hatályba, vagy tarthatnak hatályban, amennyiben ezek a szabályok ezen irányelvvel összeegyeztethetők.

II. FEJEZET

ALAPELVEK ÉS GARANCIÁK

6. cikk

Az eljáráshoz való hozzáférés

(1) Ha bárki nemzetközi védelemért folyamodik valamely, a nemzeti jog alapján az ilyen kérelmek nyilvántartásba vételére hatáskörrel rendelkező hatósághoz, a nyilvántartásba vételre a kérelmezést követő három munkanapon belül sor kell, hogy kerüljön.

Ha olyan egyéb hatósághoz folyamodnak nemzetközi védelemért, amelyhez feltehetően ilyen kérelmek érkeznek, de a nemzeti jog alapján nincs hatásköre a nyilvántartásba vételre, a tagállamok biztosítják, hogy a nyilvántartásba vételre a kérelmezést követő hat munkanapon belül sor kerüljön.

A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a fentebb említett egyéb hatóságok, amelyekhez feltehetően nemzetközi védelem iránti kérelmekkel fordulnak – mint például a rendőrség, a határőrség, a bevándorlási hivatal és a fogdák személyzete – a megfelelő információk birtokában legyenek, és személyzetük részesüljön a feladatai ellátásához szükséges szintű képzésben, valamint utasítást kapjon arra, hogy tájékoztassa a kérelmezőket arról, hogy hová és hogyan kell benyújtani a nemzetközi védelem iránti kérelmet.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a nemzetközi védelemért folyamodó személyeknek ténylegesen lehetőségük legyen arra, hogy kérelmüket mielőbb benyújtsák. Ha a kérelmező nem saját maga nyújtja be a kérelmet, a tagállamok ennek megfelelően alkalmazhatják a 28. cikket.

(3) A (2) bekezdés sérelme nélkül a tagállamok előírhatják, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelmek személyesen és/vagy valamely kijelölt helyen kerüljenek benyújtásra.

(4) A (3) bekezdés sérelme nélkül a nemzetközi védelem iránti kérelem benyújtottnak tekintendő, amint a kérelmező által benyújtott kérelem vagy amennyiben a nemzeti jog így rendelkezik, egy hivatalos jelentés beérkezett az érintett tagállam illetékes hatóságához.

(5) Amennyiben nagy számú harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy egyidejűleg kérelmez nemzetközi védelmet, és ez a gyakorlatban nagyon megnehezíti az (1) bekezdésben megállapított határidő tiszteletben tartását, a tagállamok rendelkezhetnek arról, hogy e határidőt 10 munkanapra meghosszabbítsák.

7. cikk

Nemzetközi védelemért folyamodás eltartottak vagy kiskorúak nevében

(1) A tagállamok biztosítják, hogy minden cselekvőképes nagykorú jogosult legyen saját nevében nemzetközi védelemért folyamodni.

(2) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a kérelmező az általa eltartottak nevében isfolyamodhat nemzetközi védelemért. Ezekben az esetekben a tagállam biztosítja, hogy a felnőtt korú eltartottak hozzájáruljanak a kérelem nevükben történő benyújtásához; ellenkező esetben lehetővé kell tenni számukra, hogy a saját nevükben folyamodjanak nemzetközi védelemért.

A hozzájárulást a kérelem benyújtásával egyidőben, vagy legkésőbb akkor kell kérni, amikor a felnőtt korú eltartott személyes meghallgatására sor kerül. A hozzájárulás kérése előtt minden eltartott felnőttet bizalmas úton tájékoztatni kell annak eljárási következményeiről, ha a kérelmet saját maga nyújtja be, valamint azon jogáról, hogy saját nevében nemzetközi védelemért folyamodhat.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a kiskorúak saját nevükben nemzetközi védelemért folyamodhassanak – amennyiben az érintett tagállam joga szerinti eljárásokban cselekvőképességgel rendelkeznek –, illetve szüleik vagy egyéb felnőtt hozzátartozóik, az érintett tagállam joga vagy gyakorlata alapján felügyeletükért felelős személy, illetve képviselő által.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a harmadik országok illegálisan tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ 10. cikkében említett megfelelő szerveknek jogukban álljon nemzetközi védelem iránti kérelmet benyújtani egy kísérő nélküli kiskorú nevében, ha személyes helyzetének egyedi értékelése alapján e szervek úgy vélik, hogy a kiskorú a 2011/95/EU irányelv alapján védelemre szorulhat.

(5) A tagállamok nemzeti jogszabályaikban meghatározhatják, hogy:

- a) melyek azok az esetek, amelyekben egy kiskorú a saját nevében nemzetközi védelemért folyamodhat;
- b) melyek azok az esetek, amikor egy kísérő nélküli kiskorú kérelmét a 25. cikk (1) bekezdésének a) pontja szerinti képviselőnek kell benyújtania;
- c) melyek azok az esetek, amelyekben a nemzetközi védelem iránti kérelem egyben egy nem házas kiskorú személy nemzetközi védelem iránti kérelmének is minősül.

8. cikk

Tájékoztatás és tanácsadás fogdáiban és határátkelőhelyeken

(1) Amennyiben arra utaló jelek vannak, hogy fogdáiban fogva tartott vagy külső határon lévő határátkelőhelyen – ideértve a tranzitónákat is – lévő harmadik országbeli vagy hontalan állampolgárok nemzetközi védelemért kívánnak folyamodni, a tagállamok tájékoztatást biztosítanak számukra e lehetőségről. Ezen fogdáiban és határátkelőhelyeken a tagállamok intézkednek menekültügyi eljárások igénybevételének megkönnyítése érdekében szükséges tolmácsolásról.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a kérelmezők számára tanácsadást és segítséget nyújtó szervezetek és személyek ténylegesen találkozni tudjanak a külső határokon működő határátkelőhelyeken – ideértve a tranzitónákat is – tartózkodó kérelmezőkkel. A tagállamok szabályokat írhatnak elő az említett szervezetek és személyek e területeken való tartózkodására vonatkozóan, és előírhatják többek között azt, hogy a határátkelőhelyekre történő belépés a tagállamok hatáskörrel rendelkező hatóságaival való megállapodás függvénye. A találkozást csak abban az esetben lehet korlátozni, ha az a nemzeti joggal összhangban, objektív tényezők alapján a határátkelőhely biztonsága, közrendje vagy igazgatása érdekében szükséges, és a találkozást ez nem korlátozza súlyos mértékben, illetve nem teszi lehetetlenné.

9. cikk

A tagállamban maradás joga a kérelem megvizsgálása alatt

(1) A kérelmezők részére engedélyezni kell, hogy kizárólag az eljárás lefolytatása céljából a tagállamban maradhassanak mindaddig, amíg az eljáró hatóság a III. fejezet rendelkezései szerinti elsőfokú határozatot meg nem hozta. A tagállamban maradás joga tartózkodási engedélyre nem jogosít eljáró hatóság.

(2) A tagállamok ez alól csak akkor tehetnek kivételt, ha egy személy a 41. cikkben említett ismételt kérelmet nyújt be, vagy adott esetben a személyt egy másik tagállam részére európai elfogatóparancssal⁽²⁾ összefüggő kötelezettség keretében vagy egyéb alapon egy másik tagállam részére, illetve harmadik ország részére, illetve nemzetközi büntető bíróság részére átadják vagy, illetve kiadják.

(3) Egy tagállam a (2) bekezdés alapján csak akkor adhatja ki a kérelmezőt egy harmadik ország számára, ha a hatáskörrel rendelkező hatóságok megbizonyosodtak afelől, hogy a kiadási határozat nem okoz az adott tagállam nemzetközi és uniós kötelezettségeit sértő közvetlen vagy közvetett visszaküldést (*refoulement*).

⁽¹⁾ HL L 348., 2008.12.24., 98. o.

⁽²⁾ A Tanács 2002/584/IB kerethatározata (2002. június 13.) az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról (HL L 190., 2002.7.18., 1. o.).

10. cikk

A kérelmek megvizsgálásának követelményei

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelmeket nem utasítják el, illetve nem zárják ki az érdemi vizsgálatból pusztán azon az alapon, hogy azokat nem a lehető legrövidebb időn belül nyújtották be.

(2) A nemzetközi védelem iránti kérelmek megvizsgálásakor az eljáró hatóság először meghatározza, hogy a kérelmezők menekültnek minősülnek-e, és amennyiben nem, meghatározza, hogy jogosultak-e kiegészítő védelemre.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az eljáró hatóság a nemzetközi védelem iránti kérelmekről megfelelő vizsgálat után hozzon határozatot. E célból a tagállamok biztosítják, hogy:

a) a kérelmek megvizsgálására és a kérelmek tárgyában történő határozathozatalra egyénileg, tárgyilagosan és pártatlanul kerüljön sor;

b) pontos és naprakész információ beszerzésére kerüljön sor különböző forrásokból, például az EMTH-től, az UNHCR-től és a releváns nemzetközi emberi jogi szervezetektől a kérelmezők származási országában, és szükség esetén az azon országokban uralkodó általános helyzetről, amelyekben át a kérelem benyújtásának helye szerinti államig eljutottak; továbbá, hogy ezek az információk a kérelmek vizsgálatáért és a döntéshozatalért felelős személyzet rendelkezésére álljanak;

c) a kérelmeket vizsgáló és azokról határozatot hozó személyzet ismerje a menedéjjoggal és a menekültüggyel kapcsolatos vonatkozó rendelkezéseket;

d) a kérelmeket vizsgáló és azokról határozatot hozó személyzet kapjon lehetőséget arra, hogy szükség esetén szakértői tanácsot kérjenek olyan sajátos kérdésekben, mint például az egészségügyi, kulturális, vallási, gyermekeket és nemet érintő problémák.

(4) Az V. fejezetben említett hatóságok számára – az eljáró hatóságon vagy a kérelmezőn keresztül, illetve egyéb úton – hozzáférést kell biztosítani a (3) bekezdés b) pontjában említett, a feladataik ellátásához szükséges általános információkhoz.

(5) A tagállamok megállapítják a kérelmek vizsgálatához szükséges dokumentumok fordításának szabályait.

11. cikk

Az eljáró hatóság határozatával szemben támasztott követelmények

(1) A tagállamok biztosítják a nemzetközi védelem iránti kérelmek ügyében hozott határozatok írásba foglalását.

(2) A tagállamok biztosítják továbbá, hogy egy kérelem menekült jogállásra és/vagy kiegészítő védelmi jogállásra

vonatkozó elutasítása esetén a határozat tartalmazza a ténybeli és jogi indokolást, valamint írásbeli tájékoztatással kell szolgálnia arról is, hogy az elutasító határozatot hogyan lehet megtámadni.

A tagállamoknak nem kell információt szolgáltatniuk az elutasító határozat írásbeli megtámadásának módjáról olyan határozattal kapcsolatosan, mely vonatkozásában annak lehetőségeiről a kérelmezőt egy korábbi stádiumban akár írásban, akár a számára hozzáférhető elektronikus úton már tájékoztatták.

(3) A 7. cikk (2) bekezdésének alkalmazásában, és ha a kérelem azonos ténybeli alapon nyugszik, a tagállamok valamennyi eltartottra kiterjedően egyetlen határozatot hozhatnak, feltéve, hogy a határozat meghozatala nem vezet a kérelmezővel kapcsolatban olyan sajátos körülmények nyilvánosságra hozatalához, amelyek veszélyeztethetik a kérelmező érdekeit, különösen a nemen, szexuális irányultságon, nemi identitáson és/vagy koron alapuló üldözést érintő esetekben. Ilyen esetben az érintett kérelmező részére külön határozatot kell kiadni.

12. cikk

A kérelmezőket megillető garanciák

(1) Tekintettel a III. fejezetben megállapított eljárásokra, a tagállamok valamennyi kérelmező számára biztosítják az alábbi garanciákat:

a) a kérelmezőt tájékoztatni kell a lefolytatandó eljárásról, az eljárásbeli jogairól és kötelezettségeiről, valamint a kötelezettségei nem teljesítésének, illetve a hatóságokkal való együttműködés megtagadásának esetleges következményeiről olyan nyelven, amelyet megért, vagy ésszerűen feltételezhető, hogy megért. Tájékoztatást kell kapnia a 2011/95/EU irányelv 4. cikkében említett bizonyítékok benyújtására vonatkozó kötelezettségének teljesítéséhez rendelkezésére álló határidőről és eszközökről, valamint a kérelem kifejezett vagy hallgatóságos visszavonásának következményeiről. Ezt a tájékoztatást olyan megfelelő időben kell megadni, hogy a kérelmező gyakorolhassa az ezen irányelvben garantált jogait, és eleget tehessen a 13. cikkben foglalt kötelezettségeinek;

b) szükség esetén tolmácsolást kell biztosítani a kérelmező számára ügyének a hatáskörrel rendelkező hatóságokhoz való beterjesztéséhez. A tagállamok legalább abban az esetben szükségesnek tekintik e szolgáltatások nyújtását, amikor a kérelmezőt a 14–17. és 34. cikk szerinti meghallgatásra idézik be, és a megfelelő kommunikációt e szolgáltatás nélkül nem lehet biztosítani. Ilyenkor és más olyan esetekben is, amikor az hatáskörrel rendelkező illetékes hatóság beidézi a kérelmezőt, e szolgáltatások költségeit az állam viseli;

c) a kérelmezőtől nem lehet megtagadni annak lehetőségét, hogy kapcsolatba lépjen az UNHCR-rel vagy az érintett tagállam joga szerint a kérelmezők számára jogi és egyéb tanácsadást biztosító más szervezetekkel;

- d) a kérelmezők és adott esetben a 23. cikk (1) bekezdése szerinti jogi és egyéb tanácsadók hozzáféréssel rendelkeznek a 10. cikk (3) bekezdésének b) pontjában említett információhoz, valamint a 10. cikk (3) bekezdésének d) pontjában említett szakértők által nyújtott információkhoz, amennyiben az eljáró hatóság a kérelmük ügyében hozott határozat céljából figyelembe vette az említett információkat;
- e) a kérelmezőt ésszerű időn belül tájékoztatni kell az eljáró hatóság által kérelme ügyében hozott határozatról. Ha a kérelmezőt jogi vagy egyéb tanácsadó képviseli, a tagállamok választhatják azt, hogy a kérelmező helyett a jogi vagy egyéb tanácsadó részére kézbesítik a határozatot;
- f) a kérelmezőt – amennyiben nem segíti, vagy nem képviseli jogi vagy egyéb tanácsadó – olyan nyelven kell tájékoztatni az eljáró hatóság határozatának eredményéről, amelyet megért vagy ésszerűen feltételezhetően megért. A tájékoztatásnak tartalmaznia kell azt is, hogy a 11. cikk (2) bekezdésének rendelkezései szerint az elutasító határozatot hogyan lehet írásban megtámadni.
- (2) Tekintettel az V. fejezetben meghatározott eljárásokra, a tagállamok biztosítják, hogy minden kérelmezőt az (1) bekezdés b)–e) pontjában említett azonos garanciák illetnek meg.

13. cikk

A kérelmezők kötelezettségei

- (1) A tagállamok arra kötelezik a kérelmezőket, hogy működjenek együtt a hatáskörrel rendelkező hatóságokkal személyazonosságuk, valamint az 2011/95/EU irányelv 4. cikkének (2) bekezdésében említett egyéb tényezők meghatározása céljából. A tagállamok a kérelem vizsgálatához szükséges mértékben, a hatáskörrel rendelkező hatósággal való együttműködésre vonatkozóan más kötelezettségeket is előírhatnak a kérelmezők számára.
- (2) A tagállamok előírhatják különösen, hogy:
- a) a kérelmezők kötelesek bejelentkezni a hatáskörrel rendelkező hatóságoknál, vagy előttük személyesen megjelenni, akár haladéktalanul, akár egy meghatározott időpontban;
- b) a kérelmezők kötelesek átadni a birtokukban levő, a kérelmek vizsgálatához szükséges dokumentumokat, például útlevelüket;
- c) a kérelmezők kötelesek tájékoztatni a hatáskörrel rendelkező hatóságokat mindenkor lakhelyükről vagy címükről, továbbá a legközelebbi időn belül azok megváltozásáról. A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a kérelmező minden értesítést csak az általa legutóbbiként megadott tartózkodási helyén vagy címén vehet át;

- d) a hatáskörrel rendelkező hatóságok átkutathatják a kérelmezőt és/vagy a nála levő tárgyakat. A biztonsági okokból végzett átvizsgálás kivételével, a kérelmezőnek az ezen irányelv szerinti átvizsgálását a kérelmezővel megegyező nemű személynek kell végeznie, az emberi méltóság és a fizikai és pszichikai integritás teljes körű tiszteletben tartásával;
- e) a hatáskörrel rendelkező hatóságok fényképet készíthetnek a kérelmezőről; illetve
- f) a hatáskörrel rendelkező hatóságok felvételt készíthetnek a kérelmező szóbeli nyilatkozatairól, feltéve, hogy őt erről előzetesen tájékoztatták.

14. cikk

Személyes meghallgatás

- (1) Mielőtt az eljáró hatóságok határozatot hoznak, a kérelmező számára lehetővé kell tenni, hogy nemzetközi védelem iránti kérelmét személyes meghallgatás során terjessze elő egy, a nemzeti jog értelmében a meghallgatás levezetésére jogosult személy előtt. A nemzetközi védelem iránti kérelmet érdemét érintő személyes meghallgatásokat az eljáró hatóság személyzetének kell levezetnie. Ez a bekezdés nem érinti a 42. cikk (2) bekezdésének b) pontját.

Amennyiben nagy számú harmadik országbeli állampolgár, illetve hontalan személy egyidejűleg kérelmez nemzetközi védelmet, ami a gyakorlatban lehetetlenné teszi, hogy az eljáró hatóság időben lefolytassa minden egyes kérelem érdemi tartalmáról a meghallgatásokat, a tagállamok előírhatják, hogy e meghallgatások lefolytatásában ideiglenesen más hatóság személyzete is részt vehet. Ilyen esetekben az említett másik hatóság személyzetét előzőleg megfelelő képzésben részesítik, amely kiterjed a 439/2010/EU rendelet 6. cikke (4) bekezdésének a)–e) pontjaiban felsorolt kérdésekre. Az ezen irányelv alapján kérelmezők személyes meghallgatását végző személyeknek általánosságban ismerniük kell azokat a problémákat, amelyek hátrányosan befolyásolhatják a kérelmezőnek a meghallgatásban történő részvételre való képességét, például fel kell tudniuk ismerni a kérelmező esetleges korábbi kínzására utaló jeleket.

Amennyiben egy személy az eltartottjai nevében nyújtott be nemzetközi védelem iránti kérelmet, minden nagykorú eltartottnak lehetőséget kell nyújtani személyes meghallgatásra.

A tagállamok nemzeti jogszabályaikban meghatározhatják azokat az eseteket, amikor biztosítani kell a kiskorú személyes meghallgatását.

- (2) A kérelem érdemét érintő személyes meghallgatás mellőzhető az alábbi esetekben:

- a) az eljáró hatóságnak elegendő bizonyíték áll rendelkezésére ahhoz, hogy elismerő határozatot hozzon a menekült jogállás tekintetében; vagy
- b) az eljáró hatóság véleménye szerint a kérelmező rajta kívül álló tartós ok miatt alkalmatlan a meghallgatásra, vagy nincs meghallgatható állapotban. Kétség esetén az eljáró hatóság egészségügyi szakembert kér fel annak megállapítására, hogy a kérelmezőt a személyes meghallgatásra alkalmatlanná vagy képtelenné tevő állapot átmeneti vagy tartós.

Amennyiben a b) pont alapján vagy adott esetben nem folytatják le a kérelmező személyes meghallgatását ésszerű erőfeszítéseket kell tenni annak érdekében, hogy a kérelmező vagy az eltartott további információkat tudjon szolgáltatni.

(3) E cikk alapján a személyes meghallgatás mellőzése nem akadályozhatja az eljáró hatóságot a nemzetközi védelem iránti kérelemre vonatkozó határozat meghozatalában.

(4) A személyes meghallgatás a (2) bekezdés b) pontja alapján való elmaradása nem befolyásolhatja hátrányosan az eljáró hatóság határozatát.

(5) Eltekintve a 28. cikk (1) bekezdésében foglaltaktól, a tagállamok egy a nemzetközi védelem iránti kérelemre vonatkozó határozat meghozatala során figyelembe vehetik azt a tényt, hogy a kérelmező nem jelent meg a személyes meghallgatáson, kivéve, ha alapos okkal szolgál távolmaradására.

15. cikk

A személyes meghallgatásra vonatkozó követelmények

(1) A személyes meghallgatásra főszabály szerint a családtagok jelenléte nélkül kerül sor, kivéve, ha az eljáró hatóság úgy ítéli meg, hogy a megfelelő vizsgálathoz szükséges a családtagok jelenléte is.

(2) A személyes meghallgatást olyan körülmények között kell lefolytatni, amelyek biztosítják a megfelelő titoktartást.

(3) A tagállamok megfelelő intézkedéseket hoznak annak érdekében, hogy a személyes meghallgatásra olyan körülmények között kerüljön sor, amelyekben a kérelmezők átfogóan előadhatják kérelmük benyújtásának okait. Ennek érdekében, a tagállamok:

- a) biztosítják, hogy a meghallgatást végző személy képes legyen a kérelem háttérében álló személyes és általános körülmények figyelembevételére, ideértve a kérelmező kulturális gyökereit, nemét, szexuális irányultságát, nemi azonosságát vagy kiszolgáltatott helyzetét is;

- b) lehetőség szerint biztosítják, hogy a kérelmezőt azonos nemű személy hallgassa meg, amennyiben ezt kéri, kivéve, ha az eljáró hatóság okkal feltételezi, hogy ezen kérés oka nem az, hogy a kérelmezőnek nehézséget jelentene kérelmének indokolását érthető módon előadni;

- c) olyan tolmácsot választanak ki, aki képes megfelelően kommunikálni a kérelmezővel és a meghallgatást végző személlyel. A kommunikáció nyelveként a kérelmező által előnyben részesített nyelvet kell választani, kivéve, ha van más olyan nyelv is, amelyet ésszerűen feltételezhetően megért, és amelyen érthetően képes kommunikálni. Lehetőség szerint a tagállamok a kérelmezővel azonos nemű tolmácsot biztosítanak, amennyiben ezt kéri, kivéve, ha az eljáró hatóság okkal feltételezi, hogy e kérés oka nem az, hogy a kérelmezőnek nehézséget jelentene kérelmének indokolását érthető módon előadni;

- d) biztosítják, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelem érdemi részéről szóló meghallgatást végző személy ne viseljen katonai vagy rendészeti egyenruhát;

- e) biztosítják, hogy a kiskorúakkal végzett meghallgatások gyermekbarát módon történjenek.

(4) A tagállamok szabályozhatják azokat a feltételeket, amelyek mellett harmadik személyek részt vehetnek a személyes meghallgatáson.

16. cikk

A személyes meghallgatás tartalma

A nemzetközi védelem iránti kérelem érdemi részéről tartott személyes meghallgatás alkalmával az eljáró hatóság biztosítja, hogy a kérelmező megfelelő lehetőséget kapjon arra, hogy a 2011/95/EU irányelv 4. cikkével összhangban a lehető legteljesebben ismertesse a kérelme alátámasztásához szükséges elemeket. Ez magában foglalja annak lehetőségét, hogy magyarázattal szolgálhasson a nyilatkozataiban esetlegesen szereplő hiányosságok, és/vagy következtetések vagy ellentmondások indoklására.

17. cikk

A személyes meghallgatásokról készített felvételek és jegyzőkönyv

(1) A tagállamok biztosítják, hogy minden személyes meghallgatásról vagy alapos, tényszerű, minden lényeges elemre kiterjedő jegyzőkönyv, vagy átirat készüljön.

(2) A tagállamok előírhatják a személyes meghallgatás hang- vagy audiovizuális felvételét. Amennyiben ilyen felvétel készül, a tagállamok biztosítják, hogy a készített felvétel vagy annak átirata rendelkezésre álljon a kérelmező iratanyagához kapcsolódóan.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a kérelmező a személyes meghallgatás végén vagy az eljáró hatóság határozatának meghozatala előtt meghatározott határidőn belül szóban és/vagy írásban észrevételeket tessen és/vagy magyarázattal szolgálhasson a jegyzőkönyvben vagy az átiratban szereplő félrefordítások vagy félreértések tekintetében. E célból a tagállamok biztosítják, hogy a kérelmezőt – szükség esetén tolmács segítségével – teljes mértékben tájékoztassák a jegyzőkönyv tartalmáról vagy az átirat lényegi elemeiről. A tagállamok ezt követően a kérelmező megerősítését kérik a tekintetben, hogy a jegyzőkönyv tartalma, illetve az átirat hűen visszaadja a meghallgatáson elhangzottakat.

Ha a személyes meghallgatásról a (2) bekezdéssel összhangban felvételt készítettek, és a felvétel a V. fejezetben említett fellebbezési eljárásokban bizonyítékként elfogadható, a tagállamoknak nem kell a kérelmező megerősítését kérni arra vonatkozóan, hogy a jegyzőkönyv tartalma, illetve az átirat hűen visszaadja a meghallgatáson elhangzottakat. A 16. cikk sérelme nélkül, amennyiben a tagállamok előírják, hogy a személyes meghallgatásról átiratot és felvételt kell készíteni, nem kötelesek lehetővé tenni, hogy a kérelmező az átirathoz észrevételeket és/vagy magyarázatot fűzzön.

(4) Amennyiben a kérelmező megtagadja annak megerősítését, hogy a személyes meghallgatásról készült jegyzőkönyv tartalma hűen visszaadja a személyes meghallgatáson elhangzottakat, a megtagadás indokolását be kell vezetni a kérelmező iratanyagába.

Az eljáró hatóság a kérelem tárgyában akkor is határozatot hozhat, ha a kérelmező megtagadja a fenti megerősítést.

(5) Az eljáró hatóság határozathozatala előtt a kérelmezők – és adott esetben azoknak a 23. cikkben meghatározott jogi vagy egyéb tanácsadói – számára hozzáférést kell biztosítani a jegyzőkönyvhöz, illetve átirathoz vagy adott esetben a felvételhez.

Amennyiben a tagállamok előírják, hogy a személyes meghallgatásról átiratot és felvételt is kell készíteni, nem kötelesek hozzáférést biztosítani a felvételhez a III. fejezetben említett elsőfokú eljárások során. Ilyen esetekben azonban az V. fejezetben említett fellebbezési eljárások során kötelesek hozzáférést biztosítani a felvételhez.

Az e cikk (3) bekezdése sérelme nélkül, amennyiben a kérelem megvizsgálása 31. cikk (8) bekezdésével összhangban történik, a tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a jegyzőkönyvhöz, illetve átirathoz és adott esetben a felvételhez a határozat meghozatalával egy időben biztosítanak hozzáférést.

18. cikk

Orvosi vizsgálat

(1) Amennyiben az eljáró hatóság a kérelmező nemzetközi védelem iránti kérelmének elbírálása szempontjából fontosnak ítéli, a 2011/95/EU irányelv 4. cikkével összhangban a tagállamok a kérelmező beleegyezésétől függően gondoskodnak arról, hogy a kérelmezőt orvosi vizsgálatnak vessék alá az esetleges korábbi üldöztetésre vagy súlyos bántalmazásra utaló jelek kivizsgálása érdekében. A tagállamok úgy is rendelkezhetnek, hogy a kérelmező maga gondoskodjon az ilyen orvosi vizsgálatról.

Az első albekezdésben említett orvosi vizsgálatokat szakképesítéssel rendelkező egészségügyi szakembernek kell végeznie, és az eredményt a lehető legkorábban el kell juttatni az eljáró hatósághoz. A tagállamok kijelölhetik azokat az egészségügyi szakembereket, akik ilyen orvosi vizsgálatokat végezhetnek. Az ilyen orvosi vizsgálaton való részvétel kérelmező általi megtagadása nem akadályozza meg az eljáró hatóságot abban, hogy nemzetközi védelem iránti kérelme ügyében határozatot hozzon.

Az e bekezdés alapján végzett orvosi vizsgálatokat állami forrásból kell finanszírozni.

(2) Amennyiben nem kerül sor az (1) bekezdés szerinti orvosi vizsgálatra, a tagállamok tájékoztatják a kérelmezőt, hogy saját kezdeményezésére és költségén alávetheti magát orvosi vizsgálatnak az esetleges korábbi üldöztetésre vagy súlyos bántalmazásra utaló jelek kivizsgálása érdekében.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben említett orvosi vizsgálatok eredményeit az eljáró hatóság értékeli a kérelem egyéb elemeivel együtt.

19. cikk

Ingyenes jogi és eljárási tájékoztatás az első fokú eljárásokban

(1) A tagállamok biztosítják, hogy kérelem esetén ingyenes jogi és eljárási tájékoztatást nyújtanak a kérelmezők számára a III. fejezetben előírt első fokú eljárásokban, amely magában foglalja legalább az eljárással kapcsolatos tájékoztatást a kérelmező sajátos körülményei fényében. A kérelmet első fokon elutasító határozat esetén a tagállamok – a 11. cikk (2) bekezdésével és a 12. cikk (1) bekezdésének f) pontjával összhangban nyújtott tájékoztatáson túlmenően – kérésre tájékoztatást adnak a kérelmezőknek az elutasítás okairól és a jogorvoslati lehetőségekről.

(2) Az ingyenes jogi és eljárási tájékoztatásra a 21. cikkben megállapított feltételek vonatkoznak.

20. cikk

Ingyenes jogi segítségnyújtás és képviselet a fellebbezési eljárásokban

(1) A tagállamok kérelemre ingyenes jogi segítségnyújtást és képviseletet biztosítanak az V. fejezetben előírt fellebbezési eljárásokban. Ez magában foglalja legalább az előírt eljárási iratok elkészítését, valamint a kérelmezőnek az elsőfokú bíróság előtti meghallgatáson való képviseletét.

(2) A tagállamok a III. fejezetben előírt első fokú eljárásokban is biztosíthatnak ingyenes jogi segítségnyújtást és/vagy képviseletet. Ebben az esetekben a 19. cikk nem alkalmazandó.

(3) A tagállamok előírhatják, hogy nem biztosítanak ingyenes jogi segítségnyújtást és képviseletet olyan esetekben, ha a bíróság, vagy egyéb illetékes hatóság úgy ítéli meg, hogy a kérelmező által benyújtott fellebbezés előreláthatóan nem vezet pozitív eredményre.

Amennyiben egy hatóság – bíróság kivételével – az e bekezdésre alapozott döntésével nem biztosítja az ingyenes jogi segítségnyújtáshoz és képviselethez való jogot, a tagállamok biztosítják, hogy a kérelmező az elutasító határozattal szemben tényleges, bíróság előtti jogorvoslattal élhessen.

E bekezdés alkalmazásakor a tagállamok biztosítják, hogy a jogi segítségnyújtást és képviseletet önkényesen nem korlátozzák, továbbá a kérelmező nem akadályozott abban, hogy ténylegesen igénybe vegye az igazságszolgáltatáshoz való hatékony hozzáféréseben.

(4) Az ingyenes jogi segítségnyújtásra és képviseletre a 21. cikkben megállapított feltételek vonatkoznak.

21. cikk

Az ingyenes jogi és eljárási tájékoztatás, valamint az ingyenes jogi segítségnyújtás és képviselet igénybevételének feltételei

(1) A tagállamok előírhatják, hogy a 19. cikkben említett ingyenes jogi és eljárási tájékoztatást nem kormányzati szervezetek, vagy kormányzati hatóságok szakemberei, továbbá állami szakszolgáltatók útján nyújthatják.

A 20. cikkben említett költségmentes jogi segítségnyújtást és képviseletet a nemzeti jog alapján erre jogosultsággal vagy engedéllyel rendelkező személyek nyújthatják.

(2) A tagállamok előírhatják, hogy a 19. cikkben említett ingyenes jogi és eljárási tájékoztatást, valamint a 20. cikkben említett ingyenes jogi segítségnyújtást és képviseletet

a) kizárólag olyan személyeknek nyújtják, akik nem rendelkeznek elegendő anyagi forrással; és/vagy

b) kizárólag olyan szolgáltatások révén biztosítják, amelyeket a nemzeti jog szerint a kérelmezők segítségére és képviseletére kifejezetten kijelölt jogi tanácsadók vagy egyéb tanácsadók nyújtanak.

A tagállamok úgy rendelkezhetnek, hogy a 20. cikkben említett ingyenes jogi segítségnyújtás és képviselet igénybevétele kizárólag az V. fejezet rendelkezései szerinti elsőfokú bíróság előtt folyó fellebbezési eljárásokban lehetséges, míg a nemzeti jog szerinti további fellebbezési vagy felülvizsgálati eljárások során – beleértve a fellebbezések újratárgyalását és felülvizsgálatát is – erre nincs lehetőség.

A tagállamok – a 41. cikk (2) bekezdése c) pontjának alkalmazásában – azt is előírhatják, hogy a 20. cikkben említett ingyenes jogi segítségnyújtás és képviselet nem illeti meg azokat a kérelmezőket, akik már nem tartózkodnak az adott tagállam területén.

(3) A tagállamok szabályokat állapíthatnak meg a 19. cikk alapján történő ingyenes jogi és eljárási tájékoztatásra, valamint a 20. cikk szerinti ingyenes jogi segítségnyújtásra és képviseletre vonatkozó kérelmek benyújtásával és elbírálásával kapcsolatban.

(4) Továbbá a tagállamok:

a) a 19. cikkben említett ingyenes jogi és eljárási tájékoztatást, valamint a 20. cikkben említett ingyenes jogi segítségnyújtás és/vagy képviselet igénybevételét pénzbeli vagy időbeli korlátokhoz köthetik, feltéve, hogy ezek nem vezetnek a jogi és eljárási tájékoztatáshoz, valamint a jogi segítségnyújtás és képviselet igénybevételéhez való hozzáférés önkényes korlátozásához;

b) előírhatják, hogy a díjak és egyéb költségek tekintetében a kérelmezőkkel szembeni bánásmód ne lehessen kedvezőbb annál, mint amilyenben a saját állampolgáraikat általában részesítik.

(5) A tagállamok megkövetelhetik a költségek részleges vagy teljes megtérítését, amennyiben a kérelmező anyagi helyzete jelentős mértékben javul, vagy amennyiben a kérelmező által nyújtott hamis információk alapján került sor a költségkedvezmény megállapítására.

22. cikk

Jogi segítségnyújtáshoz és képviselethez való jog az eljárás valamennyi szakaszában

(1) A kérelmezők számára lehetővé kell tenni, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelemmel kapcsolatos ügyeiket illetően saját költségükön hatékonyan konzultálhassanak a nemzeti jogszabályok szerint jogosultsággal vagy engedéllyel rendelkező jogi vagy egyéb tanácsadóval az eljárás valamennyi fázisában, ideértve az elutasító határozatot követő szakaszt is.

(2) A tagállamok nem kormányzati szervezetek számára engedélyezhetik, hogy a nemzeti joggal összhangban jogi segítségnyújtást és/vagy képviselést biztosítsanak a kérelmezők számára a III. és az V. fejezetben előírt eljárásokban.

23. cikk

A jogi segítségnyújtás és képviselés hatálya

(1) A tagállamok kötelesek biztosítani, hogy az a nemzeti jogszabályok alapján a kérelmezőt segítő vagy képviselő – a nemzeti jog szerint jogosultsággal vagy engedéllyel rendelkező jogi vagy egyéb tanácsadó hozzáférhessen a kérelmező iratanyagában levő – a hozott vagy meghozandó határozat alapjául szolgáló – információkhoz.

A tagállamok ez alól kivételeket állapíthatnak meg, ha az információ, vagy forrásának hozzáférhetővé tétele feltehetően veszélyeztetné a nemzetbiztonságot, az információt szolgáltató szervezetek, illetve személyek, vagy az érintett személy biztonságát, vagy veszélyeztetné az illetékes tagállami hatóságok nemzetközi védelem iránti kérelem vizsgálatához fűződő nyomozati érdekeit, vagy a tagállamok nemzetközi kapcsolatait. Ilyen esetekben a tagállamok:

- a) biztosítják a kérdéses információkhoz vagy forrásokhoz való hozzáférést az V. fejezetben említett hatóságok részére;
- b) a nemzeti jogban olyan eljárásokat alakítanak ki, amelyek garantálják a kérelmező védelemhez való jogának a tiszteletben tartását.

A b) pont tekintetében a tagállamok hozzáférést biztosíthatnak különösen a szóban forgó információkhoz vagy forrásokhoz a biztonsági ellenőrzésen átesett jogi vagy egyéb tanácsadó számára, amennyiben az információk relevánsak a kérelem vizsgálata vagy a nemzetközi védelem visszavonásáról szóló határozat meghozatala tekintetében.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a kérelmezőt segítő vagy képviselő jogi vagy egyéb tanácsadó, a kérelmezővel folytatott konzultáció céljából beléphessen zárt területekre, például idegenrendészeti fogdákbá vagy tranzitzőnákba, a 2013/33/EU irányelv 10. cikke (4) bekezdésével és 18. cikke (2) bekezdésének b) és c) pontjával összhangban.

(3) A tagállamok lehetővé teszik a kérelmező számára, hogy a nemzeti jogszabályok szerint jogosultsággal vagy engedéllyel rendelkező jogi vagy egyéb tanácsadó kísérje el a személyes meghallgatásra.

A tagállamok kiköthetik, hogy a jogi vagy egyéb tanácsadó csak a személyes meghallgatás végén szólalhat fel.

(4) Az e cikkben, illetve a 25. cikk (1) bekezdésének b) pontjában foglaltak sérelme nélkül a tagállamok szabályozhatják a jogi vagy egyéb tanácsadók jelenlétét az eljárás során tartott valamennyi személyes meghallgatáson.

A tagállamok előírhatják a kérelmező jelenlétét a személyes meghallgatáson akkor is, ha a nemzeti jog szerinti jogi vagy egyéb tanácsadó képviseli, továbbá előírhatják, hogy a kérelmező személyesen adjon választ a feltett kérdésekre.

A 25. cikk (1) bekezdése b) pontjának sérelme nélkül, a jogi vagy egyéb tanácsadó távolléte nem akadályozza a hatáskörrel rendelkező hatóságot abban, hogy lefolytassa a kérelmező személyes meghallgatását.

24. cikk

A különleges eljárási garanciákat igénylő kérelmezők

(1) A tagállamok a nemzetközi védelem iránti kérelem benyújtása után ésszerű időn belül értékelik, hogy a kérelmező különleges eljárási garanciákat igényel-e.

(2) Az (1) bekezdésben említett értékelést be lehet építeni a meglévő nemzeti eljárásokba és/vagy a 2013/33/EU irányelv 22. cikkében említett értékelésbe, és nem szükséges, hogy az közigazgatási eljárás formájában történjen.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a különleges eljárási garanciákat igénylőként azonosított kérelmezők megfelelő támogatást kapjanak ahhoz, hogy a menekültügyi eljárás lefolytatása során mindvégig élhessenek az ezen irányelvből eredő jogaikkal, és betarthassák az ezen irányelvből eredő kötelezettségeiket.

Amennyiben a tagállamok nem tudják az említett megfelelő támogatást biztosítani a 31. cikk (8) bekezdésében és a 43. cikkben említett eljárások keretében és különösen amikor a tagállamok úgy ítélik meg, hogy a kérelmező kínzás, nemi erőszak vagy a pszichikai, fizikai vagy szexuális erőszak más súlyos formájának esett áldozatul, és ezért különleges eljárási garanciákat igényel, nem alkalmazhatják a 31. cikk (8) bekezdését és a 43. cikket, illetve fel kell függeszteniük azok alkalmazását. Amennyiben a tagállamok olyan kérelmezőkre alkalmazták a 46. cikk (6) bekezdését, akikre a 31. cikk (8) bekezdése és a 43. cikk ezen albekezdés alapján nem alkalmazható, legalább a 46. cikk (7) bekezdésében meghatározott garanciákat biztosítaniuk kell.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a különleges eljárási garanciák iránti igényt ezen irányelvvel összhangban akkor is kielégítsék, ha ez az igény az eljárás egy későbbi szakaszában válik ismertté, anélkül, hogy feltétlenül újraindítanák az eljárást.

25. cikk

A kísérő nélküli kiskorúak részére biztosított garanciák

(1) Az ebben az irányelvben megállapított valamennyi eljárás tekintetében, valamint a 14–17. cikkben foglaltak sérelme nélkül a tagállamok kötelesek:

- a) a lehető legrövidebb időn belül intézkedni annak érdekében, hogy képviselő képviselje és segítse a kísérő nélküli kiskorút annak érdekében, hogy részesülhessen az ezen irányelvben előírt jogokból és eleget tehessen az abban előírt kötelezettségeinek. A kísérő nélküli kiskorút haladéktalanul értesíteni kell a képviselő kijelöléséről. E képviselőnek feladatait a gyermek mindenek felett álló érdekében elvével összhangban kell ellátnia, és ehhez megfelelő szakértelemmel kell rendelkeznie. A képviselőként eljáró személy kilétét csak akkor szabad megváltoztatni, ha szükséges. Nem lehetnek képviselők az olyan szervezetek vagy egyének, akiknek az érdekei ellentétesek vagy ellentétesek lehetnek a kísérő nélküli kiskorú érdekeivel. A képviselő a 2013/33/EU irányelvben említett képviselő is lehet;
- b) biztosítani, hogy a képviselő tájékoztathassa a kísérő nélküli kiskorút a személyes meghallgatás jelentőségéről és esetleges következményeiről, és adott esetben arról, hogyan készüljön fel a személyes meghallgatásra. A tagállamok biztosítják, hogy a meghallgatáson egy képviselő és/vagy jogi tanácsadó, illetve a nemzeti jog által ilyenként engedélyezett egyéb tanácsadó is jelen legyen, kérdéseket tehessen fel, valamint kifejtse észrevételeit a meghallgatást vezető személy által biztosított keretek között.

A tagállamok megkövetelhetik a kísérő nélküli kiskorú jelenlétét a személyes meghallgatáson akkor is, ha képviselője jelen van.

(2) A tagállamoknak nem kell képviselőt kijelölniük, ha a kísérő nélküli kiskorú minden valószínűség szerint betölti a 18. életévét mielőtt az elsőfokú határozat meghozatalára sor kerül.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy:

- a) amennyiben ezen irányelv 14–17. és 34. cikke alapján a kísérő nélküli kiskorút nemzetközi védelem iránti kérelme ügyében személyesen hallgatják meg, a meghallgatást olyan személy végezze, aki a kiskorú különleges szükségleteinek megfelelő szakértelemmel rendelkezik;
- b) a kiskorúak különleges szükségletei tekintetében speciális tudással rendelkező ügyintéző készítse elő az eljáró hatóság számára a döntést a kísérő nélküli kiskorú menedékkjog iránti kérelme ügyében.

(4) A kísérő nélküli kiskorúak és képviselőik számára díjmentesen biztosítani kell a 19. cikkben említett jogi és eljárási információkat a nemzetközi védelem IV. fejezet alapján történő visszavonására vonatkozó eljárások tekintetében is.

(5) A tagállamok a nemzetközi védelem iránti kérelem vizsgálata során orvosi vizsgálatot is igénybe vehetnek a kísérő nélküli kiskorú életkorának meghatározásához, amennyiben az általános nyilatkozatok vagy egyéb erre utaló jelek alapján is kétségük marad a kérelmező életkora felől. Amennyiben mindezek után is maradnak fenn kétségek a kérelmező életkora felől, a tagállamok feltételezik, hogy a kérelmező kiskorú.

Az orvosi vizsgálatokat az egyén méltóságának teljes mértékű tiszteletben tartása mellett kell elvégezni, az orvosi vizsgálatoknak a legkevésbé invazív jellegű vizsgálatoknak kell lenniük, ezenfelül szakképzett orvosi szakembereknek kell végrehajtani azokat úgy, hogy az eredmény a lehető legmegbízhatóbb legyen.

Azokban az esetekben, amikor orvosi vizsgálatra kerül sor, a tagállamok biztosítják, hogy:

- a) a kísérő nélküli kiskorút a nemzetközi védelem iránti kérelmének vizsgálata előtt olyan nyelven, amelyet megért, vagy amelyről ésszerűen feltételezhető, hogy megérti, tájékoztatják arról, hogy életkorát orvosi vizsgálattal is megállapíthatják. A tájékoztatásnak információt kell tartalmaznia a vizsgálati módszerről, valamint az orvosi vizsgálat eredményének a nemzetközi védelem iránti kérelem elbírálását illető lehetséges következményeiről, valamint annak a következményeiről, ha a kísérő nélküli kiskorú megtagadja az orvosi vizsgálaton való részvételt;
- b) a kísérő nélküli kiskorú és/vagy képviselője hozzájárul ahhoz, hogy az érintett kiskorú életkorának meghatározása érdekében orvosi vizsgálatot végezzenek; illetve
- c) a kísérő nélküli kiskorú nemzetközi védelem iránti kérelmének elutasítására nem kerülhet sor kizárólag azon az alapon, hogy a kísérő nélküli kiskorú nem vetette alá magát az orvosi vizsgálatnak.

Az a tény, hogy egy kísérő nélküli kiskorú megtagadta az orvosi vizsgálaton való részvételt, nem akadályozza meg az eljáró hatóságot abban, hogy a kísérő nélküli kiskorú nemzetközi védelem iránti kérelmének ügyében határozatot hozzon.

(6) Ezen irányelv alkalmazása során a tagállamok elsődlegesen a gyermek mindenek felett álló érdekeit szem előtt tartva kötelesek eljárni.

Amennyiben a tagállamok a menekültügyi eljárás során egy személyt kísérő nélküli kiskorúként azonosítanak:

- a) csak akkor alkalmazhatják vagy alkalmazhatják továbbra is a 31. cikk (8) bekezdését, amennyiben:
 - i. a kérelmező olyan országból jön, amely megfelel az ezen irányelv értelmében vett biztonságos származási ország kritériumainak;

- ii. a kérelmező olyan ismételt, nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, amely a 40. cikk (5) bekezdésével összhangban nem minősül elfogadhatatlannak; vagy
 - iii. a kérelmezőről nyomós okok miatt feltételezhető, hogy veszélyt jelent a tagállam nemzetbiztonságára vagy közrendjére nézve, vagy a kérelmezőt a nemzeti jogszabályokban meghatározott komoly közbiztonsági vagy közrendvédelmi okokból kitoloncolták.
- b) csak akkor alkalmazhatják vagy alkalmazhatják továbbra is a 43. cikket a 2013/33/EU irányelv 8–11. cikkével összhangban, amennyiben:
- i. a kérelmező olyan országból jön, amely megfelel az ezen irányelv értelmében vett biztonságos származási ország kritériumainak;
 - ii. a kérelmező ismételt kérelmet nyújtott be;
 - iii. a kérelmezőről nyomós okok miatt feltételezhető, hogy veszélyt jelent a tagállam nemzetbiztonságára vagy közrendjére nézve, vagy a kérelmezőt a nemzeti jogszabályokban meghatározott komoly közbiztonsági vagy közrendvédelmi okokból kitoloncolták;
 - iv. ésszerűen feltételezhető, hogy egy olyan ország, amely nem tagállam, a 38. cikk szerinti biztonságos harmadik ország a kérelmező számára;
 - v. a kérelmező félrevezette a hatóságokat azzal, hogy hamis dokumentumokat mutatott be; vagy
 - vi. a kérelmező rosszhiszeműen megsemmisítette vagy eldobta személyazonosító vagy úti okmányát, amely segíthette volna személyazonosságának megállapítását.

A tagállamok az v. és vi. pontot csak olyan egyedi esetekben alkalmazhatják, amikor nyomós okok miatt feltételezhető, hogy a kérelmező megpróbál eltitkolni olyan releváns elemeket, amelyek valószínűsíthetően elutasító határozatot eredményeznének, és feltéve, hogy a kérelmezőnek – a kísérő nélküli kiskorú különleges eljárási igényeit figyelembe véve – minden lehetőséget megadtak arra, hogy kellően megindokolja az v. és vi. pontban említett cselekményeket, ideértve a képviselőjével való konzultációt is;

- c) a kérelmet a 33. cikk (2) bekezdésének c) pontjával összhangban elfogadhatatlannak minősíthetik, amennyiben egy olyan ország, amely nem tagállam, a 38. cikk szerinti biztonságos harmadik országnak minősül a kérelmező számára, feltéve, hogy ez megfelel a kiskorú mindenképp fennálló érdekeinek;
- d) alkalmazhatják a 20. cikk (3) bekezdésében említett eljárást, amennyiben a kiskorú képviselője rendelkezik a nemzeti jognak megfelelő jogi képesítéssel.

A 41. cikk sérelme nélkül, a 46. cikk (6) bekezdésének kísérő nélküli kiskorúakra való alkalmazásakor a tagállamok minden esetben biztosítják legalább a 46. cikk (7) bekezdésében meghatározott garanciákat.

26. cikk

Őrizet

(1) A tagállamok senkit sem tarthatnak őrizetben kizárólag azon az alapon, hogy az érintett nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be. Az őrizetben tartás okainak és feltételeinek, valamint az őrizetben tartott kérelmezők számára biztosított garanciáknak összhangban kell lenniük a 2013/33/EU irányelvvel.

(2) Egy kérelmező őrizetben tartása esetén a tagállamok – a 2013/33/EU irányelvvel összhangban – biztosítják a gyors bírósági felülvizsgálat lehetőségét.

27. cikk

Eljárás a kérelem visszavonása esetén

(1) Abban az esetben, ha a tagállamok nemzeti jogukban rendelkeznek a nemzetközi védelem iránti kérelem kifejezett visszavonásának lehetőségéről, amennyiben a kérelmező kifejezetten visszavonja a nemzetközi védelem iránti kérelmét, a tagállamok biztosítják, hogy az eljáró hatóság az eljárás megszüntetéséről vagy a kérelem elutasításáról határozatot hoz.

(2) A tagállamok dönthetnek úgy is, hogy az eljáró hatóság az ügyben határozat meghozatala nélkül megszüntetheti a menekültügyi eljárást. Ebben az esetben a tagállamok biztosítják, hogy az eljáró hatóság a kérelmező iratanyagában feljegyzést készít a megszüntetésről.

28. cikk

Eljárás a kérelem hallgatólagos visszavonása vagy a kérelemtől való elállás esetén

(1) Amennyiben ésszerűen feltételezhető, hogy egy kérelmező személy hallgatólagosan visszavonta kérelmét, vagy attól elállt, a tagállamok biztosítják, hogy az eljáró hatóság határozatot hoz az eljárás megszüntetéséről, vagy – amennyiben az eljáró hatóság a kérelemnek a 2011/95/EU irányelv 4. cikke alapján történő megfelelő érdemi vizsgálata alapján megalapozatlannak ítéli a kérelmet – a kérelem elutasításáról.

A tagállam feltételezheti, hogy a kérelmező hallgatólagosan visszavonta nemzetközi védelem iránti kérelmét, vagy attól elállt, különösen, ha meggyőződött arról, hogy:

- a) nem válaszolt azokra a felszólításokra, hogy szolgáltatson a kérelme elbírálásához – a 2011/95/EU irányelv 4. cikke alapján – lényeges információkat, vagy nem jelent meg a 14–17. cikkben megállapított személyes meghallgatáson, kivéve, ha a kérelmező ésszerű időn belül bizonyítja, hogy a távolmaradását rajta kívül álló körülmények okozták;

- b) ismeretlen helyre távozott, vagy engedély nélkül eltávozott a lakóhelyéről, illetve őrizetének helyéről, és ésszerű időn belül nem lépett kapcsolatba az illetékes hatósággal, vagy ésszerű időn belül nem teljesítette jelentkezési, vagy egyéb együttműködési kötelezettségét, kivéve, ha a kérelmező bizonyítja, hogy a mulasztás rajta kívül álló okok miatt történt.

E rendelkezés végrehajtása érdekében a tagállamok határidőket vagy iránymutatásokat határozhatnak meg.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy jogosult ügyének újbóli megnyitását kérelmezni az a kérelmező, aki az e cikk (1) bekezdésében említett, az eljárás megszüntetéséről szóló határozat meghozatalát követően újra jelentkezik a hatáskörrel rendelkező hatóságnál vagy olyan új kérelmet jogosult benyújtani, amelyre nem alkalmazzák a 40. és 41. cikkben említett eljárást.

A tagállamok meghatározhatnak olyan, legalább kilenc hónapos határidőt is, amelynek lejártát követően a kérelmező ügyének újrafelvételére már nincs lehetőség vagy az új kérelmet ismételt kérelemként lehet kezelni és arra a 40. és 41. cikkben említett eljárást kell alkalmazni. A tagállamok előírhatják, hogy a kérelmező ügyét csak egyszer lehet újra felvenni.

A tagállamok biztosítják, hogy ilyen esetekben a visszaküldés tilalma elvének megsértésével nem utasítják ki a kérelmezőt.

A tagállamok lehetőséget biztosíthatnak az eljáró hatóság számára, hogy az újból megindított eljárás során, a kérelem vizsgálatát abban a szakaszában folytassa, ahol az megszakadt.

- (3) E cikk nem sérti a 604/2013/EU rendelet alkalmazását.

29. cikk

Az UNHCR szerepe

- (1) A tagállamok lehetővé teszik az UNHCR számára, hogy:

- a) kapcsolatba kerülhessen a kérelmezőkkel akkor is, ha a menedékkérőt fogva tartják, vagy ha a határon, illetve tranzitónájában tartózkodik;

- b) az egyéni nemzetközi védelem iránti kérelemmel kapcsolatos információkról, az eljárás menetéről és a meghozott határozatokról tájékoztatást kaphasson, amennyiben ehhez a kérelmező hozzájárul;

- c) a genfi egyezmény 35. cikke alapján gyakorolt felügyeleti joga keretében a hatáskörrel rendelkező hatóságok előtt kifejezésre juttathassa véleményét a nemzetközi védelem iránti egyedi kérelmekkel kapcsolatban az eljárás bármely szakaszában.

- (2) Az (1) bekezdés alkalmazandó bármely olyan szervezetre is, amely az érintett tagállammal kötött megállapodás alapján ezen tagállam területén az UNHCR nevében működik.

30. cikk

Információgyűjtés egyedi esetekben

Az egyedi esetek megvizsgálása során a tagállamok számára tilos:

- a) a nemzetközi védelem megadására vonatkozó egyedi kérelemmel kapcsolatos információnak vagy a kérelem benyújtása tényének kiszolgáltatása az állítólagos üldözője (üldözői) vagy a súlyos sérelem állítólagos elkövetője (elkövetői) számára;

- b) az állítólagos üldöző(k)tól vagy a súlyos sérelem állítólagos elkövetőjétől (elkövetőitől) oly módon megszerezni bármely információt, amely azt eredményezné, hogy az említettek közvetlen tájékoztatást kapnak arról, hogy az érintett kérelmező nemzetközi védelemért folyamodott, továbbá amely a kérelmező vagy eltartottjai testi épségét, vagy a még a származási országban élő családtagjainak szabadságát és biztonságát veszélyeztetné.

III. FEJEZET

AZ ELSŐFOKÚ ELJÁRÁSOK

I. SZAKASZ

31. cikk

Vizsgálati eljárás

- (1) A tagállamok a nemzetközi védelem iránti kérelmeket vizsgálati eljárásban dolgozzák fel a II. fejezetben foglalt alapelvekkel és garanciákkal összhangban.

- (2) A tagállamok biztosítják, hogy – a megfelelő és teljes körű vizsgálat követelményeinek sérelme nélkül – a vizsgálati eljárások a lehető legrövidebb időn belül lezárulnak.

- (3) A tagállamok biztosítják, hogy a vizsgálati eljárások a kérelem benyújtásától számított hat hónapon belül lezárulnak.

Azon esetekben, amelyekben a kérelemre a 604/2013/EU rendeletben előírt eljárás alkalmazandó, a hat hónapos határidő attól az időponttól számítandó, amikor a vizsgálatért felelős tagállamot az említett rendelettel összhangban meghatározták, a kérelmező az adott tagállam területén tartózkodik, és az illetékes hatóság a kérelmezőt átvette.

A tagállamok az e bekezdésben előírt hat hónapos határidőt legfeljebb további kilenc hónappal meghosszabbíthatják, amennyiben:

- a) összetett ténybeli és/vagy jogi kérdéseket érintő ügyről van szó;

b) nagyszámú harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy egyidejűleg folyamodik a nemzetközi védelemért, ami a gyakorlatban rendkívül megnehezíti az eljárás hat hónapos határidőn belüli lefolytatását;

c) a késelem egyértelműen annak tudható be, hogy a kérelmező nem tett eleget a 13. cikk szerinti kötelezettségeinek.

Kivételesen, kellően indokolt körülmények esetén a tagállamok legfeljebb három hónappal túlléphetik az ezen bekezdésben előírt határidőt, amennyiben az a nemzetközi védelem iránti kérelem megfelelő és teljes körű vizsgálatának biztosításához szükséges.

(4) A tagállamok a 2011/95/EU irányelv 13. és a 18. cikkének sérelme nélkül elhalaszthatják a vizsgálati eljárás lezárását, amennyiben a származási országban fennálló bizonytalan, várhatóan ideiglenes helyzet miatt ésszerűen nem várható el, hogy az eljáró hatóság a (3) bekezdésben megállapított határidőn belül hozzon határozatot. Ilyen esetben a tagállam:

a) legalább hathavonta felülvizsgálja a helyzetet az adott származási országban;

b) ésszerű időn belül tájékoztatja az érintett kérelmezőket a halasztás okairól;

c) ésszerű időn belül tájékoztatja a Bizottságot az adott származási országgal kapcsolatos eljárások elhalasztásáról.

(5) A tagállamok minden esetben legfeljebb a kérelem benyújtásától számított 21 hónapon belül lezárják a vizsgálati eljárást.

(6) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben hat hónapon belül nem kerül sor határozathozatalra, úgy az érintett kérelmezőt:

a) tájékoztatják a késelemről; és

b) kérésére tájékoztatják a késelem okairól, valamint arról, hogy mennyi időn belül várható határozat kérelme ügyében.

(7) A tagállamok – a II. fejezet alapelveivel és garanciáival összhangban – elsőbbséget biztosíthatnak egy nemzetközi védelem iránti kérelem vizsgálatának, különösen:

a) ha a kérelem valószínűsíthetően megalapozott;

b) amennyiben a kérelmező a 2013/33/EU irányelv 22. cikke értelmében kiszolgáltatott helyzetben van, vagy különleges

eljárási garanciákra van szüksége, különös tekintettel a kísértő nélküli kiskorúakra.

(8) A tagállamok elrendelhetik, hogy a II. fejezet alapelveivel és garanciáival összhangban a vizsgálati eljárásokat a 43. cikkkel összhangban gyorsítva és/vagy a határon és/vagy a tranzitzőnában folytassák le, ha:

a) a kérelmező, benyújtott kérelmében és az általa előterjesztett tények tekintetében a 2011/95/EU szerinti nemzetközi védelemre jogosultként való elismerés szempontjából csak irreleváns információkat közölt;

b) a kérelmező ezen irányelv értelmében biztonságos származási országból származik;

c) a kérelmező félrevezette a hatóságokat a személyazonosságára, illetve állampolgárságára vonatkozó hamis információ szolgáltatásával, vagy hamis dokumentumok benyújtásával, illetve olyan fontos információk vagy dokumentumok visszatartásával, amelyek hátrányosan befolyásolhatták volna a határozathozatalt;

d) feltételezhető, hogy személyazonosító vagy úti okmányát – amely segíthetett volna személyazonosságára, illetve állampolgársága megállapításában – rosszhiszeműen megsemmisítette, vagy eldobta;

e) a kérelmező egyértelműen összefüggéstelen és ellentmondásos, egyértelműen hamis vagy nyilvánvalóan valószínűtlen, a származási országgal kapcsolatos, kellően ellenőrzött információknak ellentmondó nyilatkozatokat tett, ami világossá tette, hogy kérelme nem meggyőző annak tekintetében, hogy a 2011/95/EU irányelv értelmében minősülhet-e nemzetközi védelemre jogosult személynek;

f) a kérelmező olyan ismételt, nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, amely a 40. cikk (5) bekezdésével összhangban nem elfogadhatatlan;

g) a kérelmező kizárólag azért nyújt be kérelmet, hogy késleltesse vagy meggyőztse egy olyan korábbi vagy közelgő határozat végrehajtását, amely a kiutasítását eredményezné;

h) a kérelmező a tagállam területére jogellenesen lépett be, vagy tartózkodását jogellenesen hosszabbította meg, és anélkül, hogy erre alapos oka lett volna, elmulasztotta a hatóságoknál való jelentkezést vagy a határátlépés körülményeire is tekintettel nem folytatott nemzetközi védelemért a lehető legrövidebb időn belül;

i) a kérelmező megtagadja az ujjnyomatvétel-tűrési kötelezettség teljesítését, melyre a az egy harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy által a tagállamok egyikeben benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló 603/2013/EU rendelet hatékony alkalmazása érdekében az ujjlenyomatok összehasonlítását, továbbá a tagállamok bűnüldöző hatóságai és az Europol által az Eurodac-adatokkal való, bűnüldözési célú összehasonlítások kérelmezését szolgáló Eurodac létrehozásáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽¹⁾ kötelezi; vagy

j) a kérelmező súlyos okokból veszélyt jelenthet a tagállam nemzetbiztonságára vagy közrendjére; vagy a kérelmezőt a nemzeti jogszabályokban meghatározott komoly közbiztonsági vagy közrendvédelmi okokból kitoloncolták.

(9) A tagállamok határidőket állapítanak meg a (8) bekezdés szerinti elsőfokú eljárásban hozott határozatok elfogadására. E határidőknek ésszerűeknek kell lenniük.

A (3)–(5) bekezdés sérelme nélkül a tagállamok túlléphetik e határidőket, amikor az a nemzetközi védelem iránti kérelem megfelelő és teljes körű vizsgálatához szükséges.

32. cikk

Megalapozatlan kérelmek

(1) A 27. cikk sérelme nélkül a tagállamok csak akkor tekinthetnek egy nemzetközi védelem iránti kérelmet megalapozatlannak, ha az eljáró hatóság azt állapította meg, hogy a kérelmező a 2011/95/EU irányelv értelmében nem minősül a nemzetközi védelmemre jogosultnak.

(2) A fentiekén kívül a tagállamok – amennyiben nemzeti joguk így rendelkezik – nyilvánvalóan megalapozatlannak tekinthetik a kérelmet azon megalapozatlan kérelmek esetében, amelyek esetében megvalósul a 31. cikk (8) bekezdésében felsorolt körülmények egyike.

II. SZAKASZ

33. cikk

Elfogadhatatlan kérelmek

(1) Azokon az eseteken túlmenően, amikor nem kerül sor egy kérelemnek a 604/2013/EU rendelettel összhangban történő megvizsgálására, a tagállamok akkor sem kötelesek megvizsgálni, hogy a kérelmező a 2011/95/EU irányelv értelmében nemzetközi védelemre jogosultnak minősülhet-e, ha egy kérelem e cikk értelmében elfogadhatatlannak minősül.

(2) A tagállamok e cikk értelmében csak akkor minősíthetik elfogadhatatlannak a nemzetközi védelem iránti kérelmet, ha:

a) a kérelmező részére más tagállam már nemzetközi védelmet biztosított;

b) a kérelmező esetében olyan ország minősül a 35. cikk értelmében az első menedék országának, amely nem tagállam;

c) a kérelmező esetében olyan ország minősül a 38. cikk értelmében biztonságos harmadik országnak, amely nem tagállam;

d) a kérelem ismételt kérelemnek minősül, amely esetében nem merültek fel új körülmények vagy tények, vagy a kérelmező nem adott elő ilyeneket annak megvizsgálásával kapcsolatban, hogy a kérelmező a 2011/95/EU irányelv értelmében nemzetközi védelemre jogosult személynek minősül-e; vagy

e) a kérelmező egy eltartottja kérelmet nyújtott be azt követően, hogy a 7. cikk (2) bekezdésével összhangban hozzájárult ahhoz, hogy az ügye az ő nevében benyújtott kérelem részét képezze, és nincs az eltartott személy helyzetére vonatkozó olyan tény, amely a külön kérelmet indokolná.

34. cikk

Az elfogadhatósági meghallgatás különös szabályai

(1) A tagállamok lehetővé teszik a kérelmezők számára, hogy mielőtt az eljáró hatóság határozatot hozna egy nemzetközi védelem iránti kérelem elfogadhatóságáról, kifejtsek nézeteiket a 33. cikkben említett okok sajátos körülményeikre történő alkalmazásáról. E célból a tagállamok személyes meghallgatást végeznek a kérelem elfogadhatóságának elbírálása céljából. A tagállamok ez alól csak a 42. cikkkel összhangban, az ismételt kérelmek esetében tehetnek kivételt.

E bekezdés nem sértheti az ezen irányelv 4. cikk (2) bekezdése a) pontjának és a 604/2013/EU rendelet 5. cikkének alkalmazását.

(2) A tagállamok előírhatják, hogy az eljáró hatóságtól eltérő hatóság személyzete folytassa le a nemzetközi védelem iránti kérelem elfogadhatóságával kapcsolatos személyes meghallgatást. Ilyen esetekben a tagállamok biztosítják, hogy e személyzet előre megkapja a szükséges alapképzést, különösen a nemzetközi emberi jogi normák, az uniós menekültügyi vívmányok és a meghallgatási technikák tekintetében.

III. SZAKASZ

35. cikk

Az első menedék országának elve

Egy adott kérelmező esetében egy ország akkor tekinthető az első menedékjogot nyújtó országnak, ha:

⁽¹⁾ Lásd e Hivatalos Lap 1 oldalát.

- a) ez az ország a kérelmezőt menekültként ismerte el és a kérelmező még mindig igénybe veheti ezt a védelmet; vagy
- b) a kérelmező ebben az országban egyébként elegendő védelmet élvez, beleértve a visszaküldés tilalmának elvét is is,

feltéve, hogy ez az ország őt visszafogadja.

Az első menedék országa elvének egy adott kérelmező különleges körülményei tekintetében való alkalmazása során a tagállamok figyelembe vehetik a 38. cikk (1) bekezdésében foglaltakat. A kérelmezőnek lehetőséget kell biztosítani arra, hogy megtámadja az első menedék országa elvének az ő különleges körülményei tekintetében való alkalmazását.

36. cikk

A biztonságos származási ország elve

(1) Az ezen irányelvvel összhangban biztonságos származási országgá nyilvánított harmadik ország – a kérelem egyéni vizsgálatát követően – csak akkor tekinthető e kérelmező tekintetében biztonságos származási országnak, ha:

- a) a kérelmező annak az országnak az állampolgára; vagy
- b) a kérelmező korábban abban az országban szokásos tartózkodási hellyel bíró hontalan személy,

és nem adott elő semmilyen komoly indokot arra vonatkozóan, hogy az ő egyedi körülményei szempontjából és nemzetközi védelemre jogosult személyként való elismerése tekintetében az ország nem minősül biztonságos származási országnak a 2011/95/EU irányelvvel összhangban.

(2) A tagállamok nemzeti jogszabályaikban további rendelkezéseket és szabályokat állapítanak meg a biztonságos származási ország elvének alkalmazására.

37. cikk

Harmadik országok biztonságos származási országgá nyilvánítása nemzeti szinten

(1) A tagállamok fenntarthatnak vagy bevezethetnek olyan jogszabályokat, amelyek a I. melléklettel összhangban lehetővé teszik, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelmek vizsgálata céljából nemzeti szinten biztonságos származási országokat határozzanak meg.

(2) A tagállamok rendszeresen felülvizsgálják az e cikkel összhangban biztonságos származási országnak nyilvánított harmadik országokban fennálló helyzetet.

(3) Széleskörű információs forrásokat kell alapul venni – különös tekintettel a más tagállamoktól, az EMTH-től, az UNHCR-től, az Európa Tanácstól és más megfelelő nemzetközi szervezetektől származó információkra – annak felmérése során, hogy egy ország e cikkel összhangban biztonságos származási országnak minősül-e.

(4) A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot azokról az országokról, amelyeket e cikk rendelkezéseinek megfelelően biztonságos származási országnak nyilvánítottak.

38. cikk

A biztonságos harmadik ország elve

(1) A tagállamok csak akkor alkalmazhatják a biztonságos harmadik ország elvét, ha az illetékes hatóságok meggyőződtek arról, hogy a nemzetközi védelmet kérelmező személy az érintett harmadik országban az alábbi elvekkel összhangban levő bánásmódban részesül:

- a) az életét és a szabadságát nem fenyegeti veszély faji, vallási, nemzeti vagy valamely társadalmi csoporthoz tartozás vagy politikai meggyőződés miatt;
- b) nem áll fenn a 2011/95/EU irányelvben meghatározott súlyos sérelem veszélye;
- c) a genfi egyezményvel összhangban tiszteletben tartják a visszaküldés tilalmának elvét;
- d) tiszteletben tartják a nemzetközi jog azon szabályát, miszerint a kérelmező olyan ország területére nem utasítható ki, ahol kínzásnak, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódnak lenne kitéve; illetve
- e) a menekült jogállás kérelmezésének lehetősége biztosított, és a menekült jogállás megadása esetén biztosított a genfi egyezményvel összhangban való védelem.

(2) A biztonságos harmadik ország elve a nemzeti jog rendelkezéseinek függvényében alkalmazható, amelyek magukban foglalják:

- a) a kérelmező és az érintett harmadik ország közötti kapcsolat fennállását előíró azon szabályokat, amelynek alapján ésszerűnek tűnik, hogy a kérelmező ebbe az országba menjen;
- b) azokat a módszertani szabályokat, melyek segítségével az illetékes hatóságok meggyőződnek arról, hogy a biztonságos harmadik ország elve alkalmazható-e egy adott országra vagy egy adott menedékkérőre vonatkozóan. Az ilyen módszer magában foglalja az ország biztonságos voltának egy adott kérelmező vonatkozásában való eseti alapon történő megállapítását és/vagy az általában biztonságosnak minősített országok nemzeti szinten történő meghatározását;
- c) azokat a szabályokat, melyek a nemzetközi joggal összhangban megengedik annak egyedi elbírálását, hogy az érintett harmadik ország biztonságos-e egy adott menedékkérő számára, és amelyeknek a kérelmező számára lehetővé kell tenniük legalább azt, hogy kifogásolja a biztonságos harmadik ország elvének alkalmazását azon az alapon, hogy a harmadik ország sajátos körülményeit tekintve nem biztonságos. A kérelmező számára ugyancsak lehetővé teszik, hogy megtámadja a harmadik ország és közte lévő, az a) pont szerinti kapcsolat fennállását.

(3) A kizárólag az e cikk alapján meghozott határozatok végrehajtásakor a tagállamok:

a) a kérelmezőt megfelelően tájékoztatják; és

b) a kérelmező számára kiállítanak egy dokumentumot, amely a harmadik ország hatóságait az illető ország nyelvén tájékoztatja, hogy a menedékjog iránti kérelmet érdemben nem vizsgálták.

(4) Amennyiben a harmadik ország a kérelmező számára nem engedélyezi a területére való belépést, a tagállamoknak a II. fejezetben leírt alapelvekkel és garanciákkal összhangban biztosítaniuk kell számára az eljárás megindításának lehetőségét.

(5) A tagállamok rendszeresen tájékoztatják a Bizottságot azokról az országokról, amelyek vonatkozásában ez az elv e cikk rendelkezései értelmében alkalmazásra kerül.

39. cikk

Az európai biztonságos harmadik ország fogalma

(1) A tagállamok úgy is rendelkezhetnek, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelmet és a kérelmező biztonságát különleges körülményeire való tekintettel nem, vagy csak részben vizsgálják meg a II. fejezetben meghatározott módon, ha az illetékes hatóság a tények alapján azt állapította meg, hogy a kérelmező egy, a (2) bekezdés értelmében biztonságos harmadik ország területéről kíván belépni, vagy lépett be illegálisan az ország területére.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásában egy harmadik ország csak akkor tekinthető biztonságos harmadik országnak, ha:

a) a genfi egyezmény rendelkezéseit megerősítette és tiszteletben tartja mindenfajta földrajzi korlátozás nélkül;

b) jogszabályi előírásokon alapuló menekültügyi eljárással bír; továbbá

c) megerősítette az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményt és tiszteletben tartja annak rendelkezéseit, beleértve a hatékony jogorvoslattal kapcsolatos szabályokat is.

(3) A kérelmezőnek lehetőséget kell biztosítani arra, hogy megtámadja az európai biztonságos harmadik ország fogalmának alkalmazását azon az alapon, hogy az érintett harmadik ország az ő különleges körülményeire tekintettel nem biztonságos.

(4) Az érintett tagállamok a visszaküldés tilalmának elvével összhangban, beleértve a humanitárius vagy politikai okokból, illetve nemzetközi közjogi rendelkezésekből következő, az e cikk alkalmazása alóli kivételeket is, nemzeti jogukban meghatározzák az (1) bekezdés rendelkezéseinek végrehajtására és a határozatok következményeire vonatkozó részletes szabályokat.

(5) A kizárólag az e cikk alapján meghozott határozatok végrehajtásakor az érintett tagállam:

a) a kérelmezőt megfelelően tájékoztatja; és

b) a kérelmező számára kiállít egy dokumentumot, amelyben a harmadik ország hatóságait az illető ország nyelvén tájékoztatja, hogy a menedékjog iránti kérelmet érdemben nem vizsgálták.

(6) Amennyiben a biztonságos harmadik ország nem fogadja vissza a szóban forgó kérelmezőt, a tagállam a II. fejezetben meghatározott alapelvekkel és garanciákkal összhangban hozzáférést biztosít a menedékjog iránti kérelem elbírálására irányuló eljáráshoz.

(7) A tagállamok rendszeresen tájékoztatják a Bizottságot azokról az országokról, amelyek vonatkozásában ezt az elvet e cikk értelmében alkalmazzák.

IV. SZAKASZ

40. cikk

Ismételt kérelem

(1) Ha egy tagállamban egy személy nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, és ezt követően ugyanabban a tagállamban további előterjesztéseket vagy ismételt kérelmet nyújt be, a tagállam ezeket a további előterjesztéseket vagy az ismételt kérelem elemeit a korábbi kérelem elbírálásának vagy a felülvizsgálat, illetve fellebbezés alatt álló határozat elbírálásának keretei között bírálja el, amennyiben a hatáskörrel rendelkező hatóságok e keretek között számításba vehetik és mérlegelhetik a további előterjesztések vagy ismételt kérelem valamennyi elemét.

(2) A nemzetközi védelem iránti kérelemnek a 33. cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján történő elfogadhatóságát megállapító határozat meghozatal céljából az ismételt nemzetközi védelem iránti kérelmet mindenekelőtt előzetes elfogadhatósági vizsgálatnak kell alávetni a tekintetben, hogyfelfemerültek-e, vagy a kérelmező előadott-e olyan, a vizsgálattal kapcsolatos új körülményeket vagy tényeket, amelyek alapján a kérelmező a 2011/95/EU irányelv értelmében nemzetközi védelemre jogosultnak minősül.

(3) Amennyiben a (2) bekezdésben említett előzetes elfogadhatósági vizsgálat megállapítja, hogy olyan új körülmények vagy tények merültek fel, vagy a kérelmező olyan új körülményeket vagy tényeket adott elő, amelyek jelentősen növelik annak valószínűségét, hogy a 2011/95/EU irányelv értelmében a kérelmező nemzetközi védelemre jogosult személynek minősül, a kérelmet a II. fejezettel összhangban tovább kell vizsgálni. A tagállamok az ismételt kérelem további vizsgálatának más okait is meghatározhatják.

(4) A tagállam rendelkezhet úgy, hogy csak azokban az esetekben vizsgálja tovább a kérelmet, ha az érintett kérelmező rajta kívül álló ok miatt az előző eljárásban nem volt képes az e cikk (2) és (3) bekezdésében meghatározott helyzeteket kihasználni, különösen a 46. cikk alapján a hatékony jogorvoslatához fűződő jogának gyakorlása útján.

(5) Amennyiben az ismételt kérelmet e cikk értelmében nem vizsgálják tovább, a 33. cikk (2) bekezdésének d) pontjával összhangban elfogadhatatlannak minősül.

(6) Az e cikkben említett eljárás akkor is alkalmazható, ha:

- a) egy eltartott személy kérelmet nyújtott be azt követően, hogy a 7. cikk (2) bekezdésével összhangban hozzájárult ahhoz, hogy ügye az ő nevében benyújtott kérelem részét képezze; és/vagy
- b) egy nem házas kiskorú kérelmet nyújt be azt követően, ahogy a 7. cikk (5) bekezdésének c) pontjával összhangban a nevében kérelmet nyújtottak be.

A fenti esetekben a (2) bekezdésben említett előzetes elfogadhatósági vizsgálat során meg kell vizsgálni, hogy vannak-e olyan, az eltartott vagy a nem házas kiskorú helyzetével kapcsolatos tények, amelyek indokolják a külön kérelem benyújtását.

(7) Amennyiben egy, a 604/2013/EU rendelet szerinti átadási határozat hatálya alá tartozó személy az átadó tagállamban további előterjesztéseket vagy ismételt kérelmet nyújt be, ezen előterjesztéseket vagy ismételt kérelmeket az említett rendelet szerinti felelős tagállam vizsgálja meg ezen irányelvvel összhangban.

41. cikk

A tagállamban maradás joga alóli kivételek ismételt kérelmek esetén

(1) A tagállamok kivételt tehetnek a területükön maradáshoz való jog alól, amennyiben az adott személy:

- a) csak azért nyújtott be első alkalommal olyan ismételt kérelmet, amelyet a 40. cikk (5) bekezdésével összhangban nem vizsgálnak tovább, hogy késleltesse vagy megghiúsítsa egy olyan határozat végrehajtását, amely a tagállamból való azonnali kiutasítását eredményezné; vagy
- b) az első ismételt kérelmet a 40. cikk (5) bekezdése alapján elfogadhatatlannak minősítő jogerős határozatot vagy a kérelmet megalapozatlansága miatt elutasító jogerős határozatot követően ugyanabban a tagállamban ismételt nemzeti védelemért folyamodik.

A tagállamok csak akkor élhetnek e kivétellel, ha az eljáró hatóság úgy véli, hogy a kiutasítási határozat nem okoz az adott tagállam nemzetközi és uniós kötelezettségeit sértő közvetlen vagy közvetett visszakiűlést.

(2) Az (1) bekezdésben említett esetekben a tagállamoknak arra is lehetőségük van, hogy:

- a) a nemzeti joggal összhangban eltérjenek a gyorsított eljárásokban rendszerint alkalmazott határidőktől, amennyiben a vizsgálati eljárást a 31. cikk (8) bekezdésének g) pontjával összhangban felgyorsítják;
- b) a nemzeti joggal összhangban eltérjenek a 33. és 34. cikkben előírt, az elfogadhatósági eljárásokban rendszerint alkalmazott határidőktől; és/vagy
- c) eltérjenek a 46. cikk (8) bekezdésétől.

42. cikk

Eljárási szabályok

(1) A tagállamok biztosítják, hogy azon kérelmezők, akiknek a kérelmét a 40. cikk értelmében előzetes elfogadhatósági eljárásnak vetették alá, élhessenek a 12. cikk (1) bekezdésében meghatározott garanciákkal.

(2) A tagállamok nemzeti jogszabályaikban szabályozhatják a 40. cikk szerinti előzetes elfogadhatósági eljárást. E szabályozás többek között:

- a) kötelezheti az érintett kérelmezőt arra, hogy nevezzen meg olyan tényeket, vagy szolgáltatson olyan bizonyítékokat, amelyek indokolják az új eljárást;
- b) lehetővé teheti, hogy az előzetes elfogadhatósági eljárást – a 40. cikk (6) bekezdésében említett esetek kivételével – kizárólag a rendelkezésre álló írásos beadványok alapján, a személyes meghallgatás mellőzésével folytassák le.

E szabályok nem akadályozhatják meg a kérelmező új eljáráshoz való hozzáférését, és nem eredményezhetik az ilyen hozzáférés tényleges megghiúsulását vagy súlyos korlátozását.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a kérelmezőt megfelelő módon tájékoztatják az előzetes elfogadhatósági eljárás eredményéről, és abban az esetben, ha a kérelem további vizsgálatára nem kerül sor, ennek okáról, és a határozat felülvizsgálatának, illetve a fellebbezés benyújtásának lehetőségeiről.

V. SZAKASZ

43. cikk

A határon folytatott eljárások

(1) A tagállamok a II. fejezet alapelveivel és garanciáival összhangban eljárásokat állapíthatnak meg annak érdekében, hogy a tagállam határán vagy tranzitzőnáiban döntést hozhassanak:

- a) a 33. cikk alapján ott benyújtott kérelmek elfogadhatósága tárgyában; és/vagy

b) a 31. cikk (8) bekezdése szerinti eljárásban vizsgált kérelem érdemét illetően.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben meghatározott eljárás keretei között a döntéshozatalra ésszerű időn belül kerül sor. Ha a döntés négy héten belül nem születik meg, a kérelmező részére az országba való belépést engedélyezni kell annak érdekében, hogy kérelmét ezen irányelv egyéb rendelkezéseivel összhangban bírálhassák el.

(3) Nagyszámú harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy érkezése esetén, akik nemzetközi védelem iránti kérelmüket a tagállam határán vagy tranzitónájában nyújtják be, és amely a gyakorlatban lehetetlenné teszi az (1) bekezdés rendelkezéseinek alkalmazását, ezek az eljárások abban az esetben is alkalmazhatók, ha és ameddig e harmadik országbeli állampolgárok vagy hontalan személyek rendes elhelyezése a határ vagy a tranzitóna közelében kerül sor.

IV. FEJEZET

A NEMZETKÖZI VÉDELEM VISSZAVONÁSÁRA IRÁNYULÓ ELJÁRÁSOK

44. cikk

A nemzetközi védelem visszavonása

A tagállamok biztosítják, hogy egy adott személy esetében a nemzetközi védelem visszavonására irányuló eljárás megindítható, ha olyan új elemek vagy tények merülnek fel, amelyek indokoltá teszik az érintett személy nemzetközi védelme érvényességének újbóli megvizsgálását.

45. cikk

Eljárási szabályok

(1) Amennyiben a hatáskörrel rendelkező hatóság egy harmadik országbeli állampolgár vagy hontalan személy nemzetközi védelme visszavonását veszi fontolóra a 2011/95/EU irányelv 14. vagy 19. cikkével összhangban, a tagállamok az alábbi garanciákat biztosítják az érintett személy számára:

- a) írásbeli tájékoztatást kapjon arról, hogy a hatáskörrel rendelkező hatóság újra megvizsgálja nemzetközi védelemre való jogosultságát, valamint ennek okáról; és
- b) lehetőséget kapjon a 12. cikk (1) bekezdésének b) pontjával és a 14–17. cikkel összhangban lévő személyes meghallgatás során vagy egy írásos nyilatkozatban előterjeszteni azokat az okokat, amelyek miatt a nemzetközi védelmét nem lehet visszavonni.

(2) Ezen túlmenően a tagállamok az (1) bekezdésben előírt eljárás keretében biztosítják, hogy:

- a) a hatáskörrel rendelkező hatóság különböző forrásokból – például adott esetben az EMTH-től és az UNHCR-től –

pontos és naprakész információt kaphasson az érintett személy származási országában fennálló általános helyzetről; és

- b) amennyiben egyedi esetben folyik információgyűjtés a nemzetközi védelem felülvizsgálata érdekében, ezt ne az érintett üldöző személy(ek)től vagy a súlyos sérelem elkövetőjétől (elkövetőitől) szerezzék be oly módon, amelynek eredményeként az utóbbiak közvetlen tájékoztatást kapnak arról, hogy az érintett kérelmező olyan nemzetközi védelemben részesülő személy, akinek jogállását felülvizsgálják, és ne veszélyeztessék a kérelmező vagy eltartottjai testi épségét, vagy a még a származási országban élő családtagjainak szabadságát és biztonságát.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóság a nemzetközi védelem visszavonásáról szóló határozatát írásba foglalja. A határozatnak tartalmaznia kell a ténybeli és jogi indoklást, és írásbeli tájékoztatással kell szolgálnia arról is, hogy a határozat ellen hogyan lehet jogorvoslattal élni.

(4) Amint a hatáskörrel rendelkező hatóság meghozta a nemzetközi védelem visszavonásáról szóló határozatát, a 20. cikk, 22. cikk a 23. cikk (1) bekezdése és a 29. cikk egyaránt alkalmazandók.

(5) E cikk (1)–(4) bekezdésétől eltérve a tagállamok úgy is határozhatnak, hogy a nemzetközi védelem a törvény erejénél fogva megszűnik, ha a nemzetközi védelemben részesülő személy arról egyértelműen lemondott. A tagállamok arról is rendelkezhetnek, hogy a nemzetközi védelem a törvény erejénél fogva megszűnik, ha a nemzetközi védelemben részesülő személy a szóban forgó tagállam állampolgárává válik.

V. FEJEZET

FELLEBBEZÉSI ELJÁRÁSOK

46. cikk

A hatékony jogorvoslathoz való jog

(1) A tagállamok biztosítják a kérelmezők részére a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz való jogot az alábbiakkal szemben:

- a) a nemzetközi védelem iránti kérelem ügyében hozott határozat tárgyában, beleértve, ha a határozat:

- i. a menekült jogállás és/vagy kiegészítő védelmi jogállás tekintetében megalapozatlannak ítéli a kérelmet;

- ii. a 33. cikk (2) bekezdése alapján a kérelem elfogadhatatlanságát állapítja meg;

- iii. meghozatalára a 43. cikk (1) bekezdésében meghatározott módon a tagállam határán vagy tranzitónájában kerül sor;

iv. azt állapítja meg, hogy nem folytatják le a 39. cikk szerinti vizsgálatot.

b) a menedékjog iránti kérelem újrvizsgálásának megtagadása a 27. és 28. cikk alapján történt lezárását követően;

c) a nemzetközi védelem visszavonását kimondó határozat a 45. cikk értelmében.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az eljáró hatóság által kiegészítő védelemre jogosultként elismert személyeknek joguk van az (1) bekezdés szerinti hatékony jogorvoslathoz a menekült jogállás tekintetében kérelmüket megalapozatlannak ítéelő határozattal szemben.

Az (1) bekezdés c) pontjának sérelme nélkül, amennyiben a valamely tagállam által nyújtott kiegészítő védelmi jogállás ugyanazon jogokkal és kedvezményekkel jár, mint az uniós és nemzeti jog szerinti menekültstátusz, az adott tagállamnak lehetősége van arra, hogy elfogadhatatlannak minősítse a menekült jogállás tekintetében a kérelmet megalapozatlannak ítéelő határozat elleni fellebbezést azon az alapon, hogy a kérelmezőnek nem fűződik kellő érdeke az eljárás folytatásához.

(3) Az (1) bekezdésnek való megfelelés érdekében a tagállamok biztosítják, hogy a hatékony jogorvoslat mind a tények, mind a jogi szempontok teljes körű és *ex nunc* megvizsgálását tartalmazza – ideértve adott esetben a nemzetközi védelem iránti igényeknek a(z) 2011/95/EU irányelv szerinti vizsgálatát is –, legalább az elsőfokú bíróság előtti fellebbezési eljárásokban.

(4) A tagállamok meghatározzák a kérelmező által az (1) bekezdés szerinti hatékony jogorvoslathoz fűződő jog gyakorlásához szükséges ésszerű határidőket és egyéb szabályokat. E határidők nem tehetik lehetetlenné vagy nem nehezíthetik meg túlságosan a joggyakorlást.

A tagállamok a 43. cikk szerint hozott határozatok hivatalból történő felülvizsgálatáról is rendelkezhetnek.

(5) A (6) bekezdés sérelme nélkül a tagállamok lehetővé teszik a kérelmező számára, hogy a területén maradjon mindaddig, amíg le nem jár a kérelmező hatékony jogorvoslathoz való jogának gyakorlására adott határidő, és amennyiben a kérelmező a határidőn belül élt ezen jogával, a jogorvoslati kérelem elbírálásáig.

(6) Egy olyan határozat esetében, amely:

a) egy kérelmet a 32. cikk (2) bekezdésével összhangban nyilvánvalóan megalapozatlannak vagy a 31. cikk (8) bekezdésével összhangban elvégzett vizsgálatot követően megalapozatlannak minősít, kivéve azon eseteket, mikor e határozatok

a 31. cikk (8) bekezdésének h) pontjában említett körülmények alapján;

b) egy kérelmet a 33. cikk (2) bekezdésének a), b) vagy d) pontjával összhangban megalapozatlannak minősít;

c) az eljárásnak a 28. cikk szerinti megszüntetését követően elutasítja a kérelmező ügyének újbóli megnyitását; vagy

d) nem vizsgálja meg vagy nem teljeskörűen vizsgálja meg a kérelmet a 39. cikkel összhangban,

a bíróság – az érintett kérelmező kérésére vagy hivatalból – döntést hozhat arról, hogy a kérelmező a tagállam területén maradhat-e, ha a határozat célja a kérelmezőnek a tagállam területén maradáshoz való jogának megszüntetése és amennyiben ilyen esetekben a nemzeti jogszabályok nem írják elő, hogy a kérelmezőnek jogában áll a tagállamban maradni a jogorvoslati kérelem elbírálásáig.

(7) A (6) bekezdés csak a 43. cikkben említett eljárásokra alkalmazandó, amennyiben:

a) a kérelmezőnek biztosítják a szükséges tolmácsolást, jogi segítségnyújtást és legalább egy hetet arra, hogy elkészítse a kérelmet és a bíróság elé terjessze azokat az érveket, amelyek alapján engedélyezhető számára, hogy a tagállamban maradjon a jogorvoslati kérelem elbírálásáig; és

b) a kérelemnek a (6) bekezdésben említett vizsgálata során a bíróság tényszerűen és jogilag megvizsgálja az eljáró hatóság elutasító határozatát.

Ha az a) és b) pontban említett feltételek nem teljesülnek, az (5) bekezdés alkalmazandó.

(8) A tagállamok lehetővé teszik a kérelmező számára, hogy a (6) és (7) bekezdésben említett eljárás – azaz az arról szóló döntéshozatal, hogy a kérelmező a tagállam területén maradhat-e vagy sem – befejezéséig területükön maradjon.

(9) Az (5), (6) és (7) bekezdést a 604/2013/EU rendelet 26. cikkének sérelme nélkül kell alkalmazni.

(10) A tagállamok határidőt állapíthatnak meg az (1) bekezdés szerinti bíróság számára az eljáró hatóság határozatának felülvizsgálatára.

(11) A tagállamok nemzeti jogszabályaikban meghatározhatják azokat a feltételeket is, amelyek alapján feltételezhető, hogy a kérelmező hallgatólagosan visszavonta az (1) bekezdés szerinti jogorvoslat iránti kérelmét vagy attól elállt, valamint az ehhez kapcsolódó eljárási szabályokat.

VI. FEJEZET

ÁLTALÁNOS ÉS ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

47. cikk

A határozatok hatóság általi megtámadása

Ez az irányelv nem érinti a hatóságoknak azt azon lehetőségét, hogy a nemzeti jogszabályok szerint megtámadhassák a közigazgatási és/vagy bírósági határozatokat.

48. cikk

Titoktartás

A tagállamok biztosítják, hogy az ezen irányelv rendelkezéseit végrehajtó hatóságokat a feladataik teljesítése során tudomásukra jutott valamennyi információ vonatkozásában kösse a titoktartás a nemzeti jogban meghatározott elve.

49. cikk

Együttműködés

Minden tagállam kijelöl egy nemzeti kapcsolattartót, és ennek címét megküldi a Bizottságnak. A Bizottság ezen információt közli a többi tagállammal.

A tagállamok a Bizottsággal összeköttetésben minden megfelelő intézkedést megtesznek annak érdekében, hogy a hatáskörrel rendelkező hatóságok között közvetlen együttműködést és információcserét hozzanak létre.

A 6. cikk (5) bekezdésében, a 14. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében és a 31. cikk (3) bekezdésének b) pontjában említett intézkedések alkalmazásakor a tagállamok haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot, amint e különleges intézkedések alkalmazásának indokai megszűnnek, de legalább évente. E tájékoztatásnak lehetőség szerint adatokat kell tartalmaznia arról is, hogy az adott időszakban feldolgozott kérelmek hány százalékánál alkalmaztak eltérést.

50. cikk

Jelentés

A Bizottság legkésőbb 2017. július 20-ig jelentést készít az Európai Parlament és a Tanács számára ezen irányelv alkalmazásáról, és javaslatot tesz a szükséges módosításokra. A tagállamok a Bizottság részére minden olyan információt megküldenek, amely a jelentése összeállításához megfelelő lehet. A jelentés benyújtását követően a Bizottság legalább ötévenként jelentést tesz az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak ezen irányelvnek a tagállamokban történő alkalmazásáról.

A Bizottság az első jelentésben beszámol a 17. cikk alkalmazásáról és a személyes meghallgatásról készült jegyzőkönyvvél kapcsolatban használt különböző eszközökről is.

51. cikk

Átültetés a nemzeti jogba

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek

ahhoz, hogy az 1–30. cikknek, a 31. cikk (1), (2) és (6)–(9) bekezdésének, a 32–46. cikknek, a 49. és 50. cikknek és az I. mellékletnek 2015. július 20-ig megfeleljenek. E rendelkezések szövegét haladéktalanul megküldik a Bizottságnak.

(2) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a 31. cikk (3), (4) és (5) bekezdésének legkésőbb 2018. július 20-ig megfeleljenek. E rendelkezések szövegét haladéktalanul megküldik a Bizottság számára.

(3) Amikor a tagállamok elfogadják az (1) és a (2) bekezdésben előírt rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. Tartalmazniuk kell továbbá egy olyan nyilatkozatot, hogy a meglévő törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezésekben szereplő, az ezen irányelv által hatályon kívül helyezett irányelvre történő hivatkozásokat az ezen irányelvre történő hivatkozásként kell tekinteni. A hivatkozás módját és a nyilatkozat formáját a tagállamok határozzák meg.

(4) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

52. cikk

Átmeneti rendelkezések

A tagállamok az 51. cikk (1) bekezdésében meghatározott törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket alkalmazzák a 2015. július 20-tól kezdve vagy annál korábban benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmekre és nemzetközi védelem visszavonására irányuló eljárásokra. A 2015. július 20. előtt benyújtott kérelmekre és az említett időpont előtt kezdeményezett, a menekült jogállás visszavonására irányuló eljárásokra a 2005/85/EK irányelv szerinti elfogadott törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések irányadók.

A tagállamok az 51. cikk (2) bekezdésében említett törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket alkalmazzák a 2018. július 20-tól kezdve vagy annál korábban benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmekre. Az említett időpont előtt benyújtott kérelmekre a 2005/85/EK irányelv szerinti törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések irányadók.

53. cikk

Hatályon kívül helyezés

A 2005/85/EK irányelv 2015. július 21-ével hatályát veszti az ezen irányelv hatálya alá tartozó tagállamok tekintetében, a II. melléklet B. részében az irányelv nemzeti jogba történő átültetésére vonatkozóan meghatározott határidőkkel kapcsolatos tagállami kötelezettségek sérelme nélkül.

A hatályon kívül helyezett irányelvre való hivatkozásokat erre az irányelvre való hivatkozásként kell értelmezni, a III. mellékletben foglalt megfelelési táblázatnak megfelelően.

54. cikk

Hatálybalépés és alkalmazás

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

A 47. és 48. cikket 2015. július 21-től kell alkalmazni.

55. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a Szerződéseknek megfelelően a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 2013. június 26-án.

az Európai Parlament részéről
az elnök
M. SCHULZ

a Tanács részéről
az elnök
A. SHATTER

I. MELLÉKLET

A biztonságos származási országok kijelölése a 37. cikk (1) bekezdésének alkalmazásában

Egy ország akkor tekinthető biztonságos származási országnak, ha a jogi helyzete és a demokratikus rendszerben való jogalkalmazás helyzete és az általános politikai körülmények alapján kimutatható, hogy általában és következetesen nem tapasztalható a 2011/95/EU irányelv 9. cikkében meghatározott üldöztetés; nem alkalmaznak kínzást, sem kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódot vagy büntetést.

E vizsgálat elkészítése során számításba kell venni többek között azt, hogy milyen mértékben nyújtanak védelmet üldöztetés, vagy embertelen bánásmód ellen:

- a) az ország vonatkozó törvényei és jogszabályai, és alkalmazásuk módja;
 - b) az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményben és/vagy a polgári és politikai jogokról szóló nemzetközi egyezségokmányban és/vagy az Egyesült Nemzetek kínzás elleni egyezményében meghatározott emberi jogok és szabadságok tiszteletben tartása, különösen az olyan jogoké, amelyekről az említett európai egyezmény 15. cikkének (2) bekezdése alapján nem lehet eltérni;
 - c) a visszaküldés tilalma elvének tiszteletben tartása a genfi egyezményvel összhangban;
 - d) az e jogok és szabadságok megsértése elleni hatékony jogorvoslati rendszer biztosítása útján.
-

II. MELLÉKLET

A. RÉSZ

A hatályon kívül helyezett irányelv

(lásd az 53. cikket)

A Tanács 2005/85/EK irányelve

(HL L 326., 2005.12.13., 13. o.)

B. RÉSZ

A nemzeti jogba történő átültetés határideje

(lásd az 51. cikket)

Irányelv	Átültetési határidők
2005/85/EK	Első határidő: 2007. december 1. Második határidő: 2008. december 1.

III. MELLÉKLET

Megfelelési táblázat

A 2005/85/EK irányelv	Ezen irányelv
1. cikk	1. cikk
2. cikk, a)–c) pont	2. cikk, a)–c) pont
—	2. cikk, d) pont
2. cikk, d)–f) pont	2. cikk, e)–g) pont
—	2. cikk, h) és i) pont
2. cikk, g) pont	2. cikk, j) pont
—	2. cikk, k) és l) pont
2. cikk, h)–k) pont	2. cikk, m)–p) pont
—	2. cikk, q) pont
3. cikk, (1) és (2) bekezdése	3. cikk, (1) és (2) bekezdése
3. cikk, (3) bekezdés	—
3. cikk, (4) bekezdés	3. cikk, (3) bekezdés
4. cikk, (1) bekezdés, első albekezdés	4. cikk, (1) bekezdés, első albekezdés
4. cikk, (1) bekezdés, második albekezdés	—
4. cikk, (2) bekezdés, a) pont	4. cikk, (2) bekezdés, a) pont
4. cikk, (2) bekezdés, b)–d) pont	—
4. cikk, (2) bekezdés, e) pont	4. cikk, (2) bekezdés, b) pont
4. cikk, (2) bekezdés, f) pont	—
—	4. cikk, (3) bekezdés
4. cikk, (3) bekezdés	4. cikk, (4) bekezdés
—	4. cikk, (5) bekezdés
5. cikk	5. cikk
6. cikk, (1) bekezdés	6. cikk, (1) bekezdés
—	6. cikk, (2)–(4) bekezdés
6. cikk, (2) és (3) bekezdés	7. cikk, (1) és (2) bekezdés
—	7. cikk, (3) bekezdés
—	7. cikk, (4) bekezdés
6. cikk, (4) bekezdés	7. cikk, (5) bekezdés
6. cikk, (5) bekezdés	—
—	8. cikk
7. cikk, (1) és (2) bekezdés	9. cikk, (1) és (2) bekezdés

A 2005/85/EK irányelv	Ezen irányelv
—	9. cikk, (3) bekezdés
8. cikk, (1) bekezdés	10. cikk, (1) bekezdés
—	10. cikk, (2) bekezdés
8. cikk, (2) bekezdés, a)–c) pont	10. cikk, (3) bekezdés, a)–c) pont
—	10. cikk, (3) bekezdés, d) pont
8. cikk, (3) és (4) bekezdés	10. cikk, (4) és (5) bekezdés
9. cikk, (1) bekezdés	11. cikk, (1) bekezdés
9. cikk, (2) bekezdés, első albekezdés	11. cikk, (2) bekezdés, első albekezdés
9. cikk, (2) bekezdés, második albekezdés	—
9. cikk, (2) bekezdés, harmadik albekezdés	11. cikk, (2) bekezdés, második albekezdés
9. cikk, (3) bekezdés	11. cikk, (3) bekezdés
10. cikk, (1) bekezdés, a)–c) pont	12. cikk, (1) bekezdés, a)–c) pont
—	12. cikk, (1) bekezdés, d) pont
10. cikk, (1) bekezdés, d) és e) pont	a 12. cikk, (1) bekezdés, e) és f) pont
10. cikk, (2) bekezdés	12. cikk, (2) bekezdés
11. cikk	13. cikk
12. cikk, (1) bekezdés, első albekezdés	14. cikk, (1) bekezdés, első albekezdés
12. cikk, (2) bekezdés, második albekezdés	—
—	14. cikk, (1) bekezdés, második és harmadik albekezdés
12. cikk, (2) bekezdés, harmadik albekezdés	14. cikk, (1) bekezdés, negyedik albekezdés
12. cikk, (2) bekezdés, a) pont	14. cikk, (2) bekezdés, a) pont
12. cikk, (2) bekezdés, b) pont	—
12. cikk, (2) bekezdés, c) pont	—
12. cikk, (3) bekezdés, első albekezdés	14. cikk, (2) bekezdés, b) pont
12. cikk, (3) bekezdés, második albekezdés	14. cikk, (2) bekezdés, második albekezdés
12. cikk, (4)–(6) bekezdés	14. cikk, (3)–(5) bekezdés
13. cikk, (1) és (2) bekezdése	15. cikk, (1) és (2) bekezdése
13. cikk, (3) bekezdés, a) pont	15. cikk, (3) bekezdés, a) pont
—	15. cikk, (3) bekezdés, b) pont
13. cikk, (3) bekezdés, b) pont	15. cikk, (3) bekezdés, c) pont
—	15. cikk, (3) bekezdés, d) pont
—	15. cikk, (3) bekezdés, e) pont
13. cikk, (4) bekezdés	15. cikk, (4) bekezdés

A 2005/85/EK irányelv	Ezen irányelv
13. cikk, (5) bekezdés	—
—	16. cikk
14. cikk	—
—	17. cikk
—	18. cikk
—	19. cikk
15. cikk, (1) bekezdés	22. cikk, (1) bekezdés
15. cikk, (2) bekezdés	20. cikk, (1) bekezdés
—	20. cikk, (2)–(4) bekezdés
—	21. cikk, (1) bekezdés
15. cikk, (3) bekezdés, a) pont	—
15. cikk, (3) bekezdés, b) és c) pont	21. cikk, (2) bekezdés, a) és b) pont
15. cikk, (3) bekezdés, d) pont	—
15. cikk, (3) bekezdés, második albekezdés	—
15. cikk, (4)–(6) bekezdés	21. cikk, (3)–(5) bekezdés
—	22. cikk, (2) bekezdés
16. cikk, (1) bekezdés, első albekezdés	23. cikk, (1) bekezdés, első albekezdés
16. cikk, (1) bekezdés, második albekezdés, első mondat	23. cikk, (1) bekezdés, második albekezdés, bevezető fordulat
—	23. cikk, (1) bekezdés, a) pont
16. cikk, (1) bekezdés, második albekezdés, második mondat	23. cikk, (1) bekezdés, b) pont
16. cikk, (2) bekezdés, első mondat	23. cikk, (2) bekezdés
16. cikk, (2) bekezdés, második mondat	—
—	23. cikk, (3) bekezdés
16. cikk, (3) bekezdés	23. cikk, (4) bekezdés, első albekezdés
16. cikk, (4) bekezdés, első albekezdés	—
16. cikk, (4) bekezdés, második és harmadik albekezdés	23. cikk, (4) bekezdés, második és harmadik albekezdés
—	24. cikk
17. cikk, (1) bekezdés	25. cikk, (1) bekezdés
17. cikk, (2) bekezdés, a) pont	25. cikk, (2) bekezdés
17. cikk, (2) bekezdés, b) és c) pont	—
17. cikk, (3) bekezdés	—
17. cikk, (4) bekezdés	25. cikk, (3) bekezdés
—	25. cikk, (4) bekezdés
17. cikk, (5) bekezdés	25. cikk, (5) bekezdés

A 2005/85/EK irányelv	Ezen irányelv
—	25. cikk, (6) bekezdés
17. cikk, (6) bekezdés	25. cikk, (7) bekezdés
18. cikk	26. cikk
19. cikk	27. cikk
20. cikk, (1) és (2) bekezdés	28. cikk, (1) és (2) bekezdés
—	28. cikk, (3) bekezdés
21. cikk	29. cikk
22. cikk	30. cikk
23. cikk, (1) bekezdés	31. cikk, (1) bekezdés
23. cikk, (2) bekezdés, első albekezdés	31. cikk, (2) bekezdés
—	31. cikk, (3) bekezdés
—	31. cikk, (4) és (5) bekezdés
23. cikk, (2) bekezdés, második albekezdés	31. cikk, (6) bekezdés
23. cikk, (3) bekezdés	—
—	31. cikk, (7) bekezdés
23. cikk, (4) bekezdés, a) pont	31. cikk, (8) bekezdés, a) pont
23. cikk, (4) bekezdés, b) pont	—
23. cikk, (4) bekezdés, c) pont, i. alpont	31. cikk, (8) bekezdés, b) pont
23. cikk, (4) bekezdés, c) pont, ii. alpont	—
23. cikk, (4) bekezdés, d) pont	31. cikk, (8) bekezdés, c) pont
23. cikk, (4) bekezdés, e) pont	—
23. cikk, (4) bekezdés, f) pont	31. cikk, (8) bekezdés, d) pont
23. cikk, (4) bekezdés, g) pont	31. cikk, (8) bekezdés, e) pont
—	31. cikk, (8) bekezdés, f) pont
23. cikk, (4) bekezdés, h) és i) pont	—
23. cikk, (4) bekezdés, j) pont	31. cikk, (8) bekezdés, g) pont
—	31. cikk, (8) bekezdés, h) és i) pont
23. cikk, (4) bekezdés, k) és l) pont	—
23. cikk, (4) bekezdés, m) pont	31. cikk, (8) bekezdés, j) pont
23. cikk, (4) bekezdés, n) és o) pont	—
—	31. cikk, (9) bekezdés
24. cikk	—
25. cikk	33. cikk
25. cikk, (1) bekezdés	33. cikk, (1) bekezdés

A 2005/85/EK irányelv	Ezen irányelv
25. cikk, (2) bekezdés, a)–c) pont	33. cikk, (2) bekezdés, a)–c) pont
25. cikk, (2) bekezdés, d) és e) pont	—
25. cikk, (2) bekezdés, f) és g) pont	33. cikk, (2) bekezdés, d) és e) pont
—	34. cikk
26. cikk	35. cikk
27. cikk, (1) bekezdés, a) pont	38. cikk, (1) bekezdés, a) pont
—	38. cikk, (1) bekezdés, b) pont
27. cikk, (1) bekezdés, b)–d) pont	38. cikk, (1) bekezdés, c)–e) pont
27. cikk, (2)–(5) bekezdés	38. cikk, (2)–(5) bekezdés
28. cikk	32. cikk
29. cikk	—
30. cikk, (1) bekezdés	37. cikk, (1) bekezdés
30. cikk, (2)–(4) bekezdés	—
—	37. cikk, (2) bekezdés
30. cikk, (5) és (6) bekezdése	37. cikk, (3) és (4) bekezdése
31. cikk, (1) bekezdés	36. cikk, (1) bekezdés
31. cikk, (2) bekezdés	—
31. cikk, (3) bekezdés	36. cikk, (2) bekezdés
32. cikk, (1) bekezdés	40. cikk, (1) bekezdés
32. cikk, (2) bekezdés	—
32. cikk, (3) bekezdés	40. cikk, (2) bekezdés
32. cikk, (4) bekezdés	40. cikk, (3) bekezdés, első mondat
32. cikk, (5) bekezdés	40. cikk, (3) bekezdés, második mondat
32. cikk, (6) bekezdés	40. cikk, (4) bekezdés
—	40. cikk, (5) bekezdés
32. cikk, (7) bekezdés, első albekezdés	40. cikk, (6) bekezdés, a) pont
—	40. cikk, (6) bekezdés, b) pont
32. cikk, (7) bekezdés, második albekezdés	40. cikk, (6) bekezdés, második albekezdés
—	40. cikk, (7) bekezdés
—	41. cikk
33. cikk	—
34. cikk, (1) bekezdés és (2) bekezdés, a) pont	42. cikk, (1) bekezdés és (2) bekezdés, a) pont
34. cikk, (2) bekezdés, b) pont	—
34. cikk, (2) bekezdés, c) pont	42. cikk, (2) bekezdés, b) pont

A 2005/85/EK irányelv	Ezen irányelv
34. cikk, (3) bekezdés, a) pont	42. cikk, (3) bekezdés
34. cikk, (3) bekezdés, b) pont	—
35. cikk, (1) bekezdés	43. cikk, (1) bekezdés, a) pont
—	43. cikk, (1) bekezdés, b) pont
35. cikk, (2) bekezdés és (3) bekezdés, a)–f) pont	—
35. cikk, (4) bekezdés	43. cikk, (2) bekezdés
35. cikk, (5) bekezdés	43. cikk, (3) bekezdés
36. cikk, (1) bekezdés–(2) bekezdés, c) pont	39. cikk, (1) bekezdés–(2) bekezdés, c) pont
36. cikk, (2) bekezdés, d) pont	—
36. cikk, (3) bekezdés	—
—	39. cikk, (3) bekezdés
36. cikk, (4)–(6) bekezdés	39. cikk, (4)–(6) bekezdés
—	39. cikk, (7) bekezdés
36. cikk, (7) bekezdés	—
37. cikk	44. cikk
38. cikk	45. cikk
—	46. cikk, (1) bekezdés, a) pont, i. alpont
39. cikk, (1) bekezdés, a) pont, i. és ii. alpont	46. cikk, (1) bekezdés, a) pont, ii. és iii. alpont
39. cikk, (1) bekezdés, a) pont, iii. alpont	—
39. cikk, (1) bekezdés, b) pont	46. cikk, (1) bekezdés, b) pont
39. cikk, (1) bekezdés, c) és d) pont	—
39. cikk, (1) bekezdés, e) pont	46. cikk, (1) bekezdés, c) pont
—	46. cikk, (2) és (3) bekezdés
39. cikk, (2) bekezdés	46. cikk, (4) bekezdés, első albekezdés
—	46. cikk, (4) bekezdés, második és harmadik albekezdés
39. cikk, (3) bekezdés	—
—	46. cikk, (5)–(9) bekezdés
39. cikk, (4) bekezdés	46. cikk, (10) bekezdés
39. cikk, (5) bekezdés	—
39. cikk, (6) bekezdés	41. cikk, (11) bekezdés
40. cikk	47. cikk
41. cikk	48. cikk
—	49. cikk
42. cikk	50. cikk

A 2005/85/EK irányelv	Ezen irányelv
43. cikk, első albekezdés	51. cikk, (1) bekezdés
—	51. cikk, (2) bekezdés
43. cikk, második és harmadik albekezdés	51. cikk, (3) és (4) bekezdés
44. cikk	52. cikk, első albekezdés
—	52. cikk, második albekezdés
—	53. cikk
45. cikk	54. cikk
46. cikk	55. cikk
I. melléklet	—
II. melléklet	I. melléklet
III. melléklet	—
—	II. melléklet
—	III. melléklet